Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 25 April 1942
5e Jaargang Nr. 142

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

De vlucht der Oranjes

Onze onthullingen

NADAT een onzer medewerkers in enkele voorgaande artikelen indrukken weergegeven heeft over zijn bezoeken ten paleize Noordeinde, waarbij de mentaliteit van onze voormalige koningin wel in een zeer fel daglicht kwam te staan, schetst hij in dit nummer hoe o. m. gebleken is, dat de zoo overhaast schijnende vlucht reeds lang te voren was beraamd en voorbereid. Wij hopen trouwens in staat te zijn binnen zeer korten tijd uitvoerige mededeelingen te doen over de manipulaties ten paleize Noordeinde in de Meidagen van 1940, die ongetwijfeld nog veel opzienbarender zullen zijn dan hetgeen wij nu ter kennis van onze lezers brengen. De huidige serie artikelen is meer als inleiding hiertoe gedacht.

Er zijn ongetwijfeld oogenblikken in de geschiedenis geweest, dat het Oranjehuis voor het Nederlandsche volk een weldaad kon worden geacht en de bedoeling van onze publicaties is dan ook niet zoo zeer om de laatste regeerende telg van dit geslacht aan te klagen om haar misslagen dan wel om dit volk duidelijk te maken, dat het bewind van Koningin Wilhelmina noodwendig tot een catastrophe moest leiden. Natuurlijk is deze vrouw volkomen verantwoordelijk voor datgene wat zij tijdens haar regeering gedaan en meer nog voor wat zij verzuimd heeft. Doch zij is gevlucht en het oordeel kunnen we rustig aan de geschiedenis overlaten. Gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer.

Maar negen millioen Nederlanders zijn in hun land achtergebleven om verder den strijd te voeren om hun bestaan en de toekomst hunner kinderen en hieronder zijn er talloozen, die nog altijd misleid worden door den valschen schijn van een hofkliek, die voorgaf voor hun belangen in de bres te staan en hen integendeel langs den kortst mogelijken weg naar den afgrond leidde. Deze volksgenooten moeten het oude van zich kunnen afwerpen om het nieuwe te kunnen aanvaarden en dit is alleen mogelijk, wanneer zij nauwkeurig ingelicht worden over de wijze, waarop zij tot aan den tienden Mei 1940 werden geregeerd en vooral ook over de wijze, waarop het in bepaalde kringen zoo gelielde Oranjehuis met hen omsprong. Daarbij is niet doorslaggevend wat de koningin in de troonredes en bij andere officieele gelegenheden debiteerde, maar datgene wat zich achter de coulissen afspeelde.

Het is dan ook uitsluitend voor deze landgenooten, dat wij dit alles schrijven en aan de openbaarheid prijsgeven. Niet alleen is het hun eigen belang, dat zij positief en daadwerkelijk meebouwen aan het grootsche werk, dat tot stand moet worden gebracht; ook wij hebben hen noodig, omdat zij een integreerend deel uitmaken van ons volk en zij mede verantwoordelijk zijn voor de toekomst van geheel ons land.

De voormalige koninklijke familie en haar gevolg interesseeren ons niet meer. Zij zijn verdwenen en hebben met hun vertrek een van de meest duffe en roemlooze tijdperken van onze geschiedenis voorgoed afgesloten. Op welke wijze zij echter alles gedaan hebben wat een regeering, die zegt het volk te vertegenwoordigen en dit volk ook lief te hebben, niet moet doen is een aangelegenheid waarvan men thans kennis dient te nemen. Natuurlijk zullen de belanghebbenden onze publicaties voor onware fantasieën uitkrijten en ons allerlei liefelijks toewenschen, maar ook dit is van geen belang. De feiten, welke wij reeds eerder hebben geopenbaard en in de toekomst nog ter kennis hopen te brengen en die gestaafd worden met naam en toenaam, spreken voor zichzelf. Tegenover den blinden en redeloozen haat, waarmede de joden van den Londenschen zender dit volk probeeren te vergiftigen om hen nogmaals voor het versleten karretje te kunnen spannen, stellen wij de harde waarheid, die ook thans een wereld van vooroordeel zal overwinnen.

ROOMSCH „ONTWAKEN" IN DE NIEUWE EEUW

„De Unie" herleeft in zijn ware gedaante!

TER oriënteering van den lezer: „De Nieuwe Eeuw" is een in Helmond verschijnend Roomsch weekblad, dat zich om duistere redenen „Weekblad voor Nederland" noemt. Gezien de bar-eenzijdige inhoud van dit specimen der klerikale pers is deze ondertitel zacht uitgedrukt misleidend te noemen. Wat „De Nieuwe Eeuw" aan voorlichting biedt, kan slechts door Roomschgedrilde lezers zonder onpasselijke nawerking geconsumeerd worden; een nuchter denkend, onbevooroordeeld volksgenoot is niet zoo gesteld op de wierookluchtjes van de opgediende kost. Maar dat terzijde. Iedereen moet voor zich weten door welke geestelijke spijze hij de onontbeerlijke zaligheid denkt te verwerven. Dat „De Nieuwe Eeuw" zich in dienst van de kerk van Rome heeft gesteld, is háár zaak, dat zij echter de spreektrompet wil zijn van de volksverraderlijke elementen, die getracht hebben het Nederlandsche volk in de eerste na-oorlogsche jaren voor te gaan op den weg naar een nieuw verderf, dat is ons aller zaak. Eerst aarzelend, daarna kordater is in de laatste weken de figuur van **Geert Ruygers**, voormalig hoofdredacteur van de voormalige „Nederlandsche" Unie, in „De Nieuwe Eeuw" naar voren geschoven. En intusschen heeft deze heer een aantal artikelen gepleegd, waaruit duidelijk blijkt, dat een vos wel zijn haren, maar niet zijn sluwe streken verliest. Met dezelfde jezuïetische geslepenheid als destijds in „De Unie" tracht hij zijn lezers verre te houden van de nationaal-socialistische toekomst, waarin zij zich ook eenmaal thuis zullen moeten voelen en die zij uit eigen kracht voor zichzelf en hen, die na ons komen, zullen moeten veroveren.

Met den bekenden overvloed van humanistische phrasen en vrome waarschuwingen krijgen wij opnieuw de onwelriekende kost opgediend, die een groot deel van ons volk na den 10den Mei in zijn verdwazing zoo gretig heeft geslikt.

Meneer Ruygers begint zijn „voorlichting" in het nummer van 19 Maart. Hij schrijft daar o.a., naar aanleiding van den uitgebroken oorlog:

> Algemeen groeide de overtuiging in een crisis te verkeeren, niet alleen economisch, maar ook sociaal, politiek en cultureel, ja zelfs religieus. Het is onmogelijk, dat aan deze revolutionnaire situatie, die een algemeen Europeesch verschijnsel is, een klein land als het onze zich zou kunnen onttrekken. Het kon dat niet in 1789 het kan het nog minder nu, nu mede door techniek en verkeer de Europeesche samenleving geworden is tot een ingewikkeld spel van verhoudingen, waarbij een slag ginds zijn weerslag hier onmiddellijk doet gevoelen. Maar wat ons volk wèl kan en wat zijn plicht is tegenover hen, die voor ons geweest zijn en die na ons komen zullen, dat is, dat het aan die revolutie een eigen gestalte geeft. Dat wil zeggen, ervoor te zorgen, dat ons volk een levend volk blijft, waaruit het nieuwe geboren wordt vrij en naar eigen aard.

Daar hebben we weer hetzelfde geleuter, dat de zoet-fluitende Unie-vogelaar destijds in zijn eigen krantje ten beste gaf! En daarom moet het hier maar eens en voor al duidelijk gezegd worden:

Ons volk zal niet „een levend volk" blijven (resp. worden) door zijn heil te zoeken in nieuwe afzondering, door de cultiveering van typisch Hollandsch-Nederlandsche trekken, door het op den voorgrond schuiven van den steeds maar weer geroemden, maar zoo gevaarlijken „eigen aard". Het „Nederlandsche ideaal" als zoodanig is dood, het wordt niet meer gedragen in het hart van het beste deel van het volk, zoo daarvan ooit sprake is geweest. Wanneer bepaalde groepen van een vreesachtig kleinburgerdom de dominatie van het Nederlandisme boven alle andere waarden van ruimte en tijd, die de revolutie heeft voortgebracht, nastreven, dan plegen zij daarmee een verraad aan het volk. Niet door de enge begrenzing van den staat en de innerlijke verbrokkeling van het volk, door zijn separatisme en zijn particularisme zal de Nederlandsche natie weer iets gaan beteekenen: alleen het leven in de wijdheid van het nieuwe Rijk, dat de besten nastreven, en het besef van de grootschheid van de Germaansche gemeenschap zal het zijn oerkrachten bewust doen worden. Het Germaansche ideaal is een levend ideaal, dat de sterksten, de gezondsten, de rasbewusten tot zich trekt. Het Nederlandisme is het streven naar behoud van alle staatsche engheid, van de groepjes- en partijen- en sectengeest, van de degelijkheid des kleinen burgers, die de „zonde" in het geniep bedrijft en in het openbaar kwaad spreekt van den ander, van al die laffigheden, waarvan de nieuwe generatie walgt. Dit leven „naar eigen aard", dat onze Unieridders weer beginnen te propageeren, heeft geen waarde voor de toekomst.

Juist door deze mentaliteit van bekrompenheid en innerlijke controversen heeft het Nederlandsche volk zijn tienden Mei gekregen. Alleen door uit eigen kleinheid in de grootheid van het Germaansche leven te treden, zal het zichzelf hervinden en zal het ook zijn werkelijken eigen aard beleven, die vèr-uit gaat boven de zieligheid van vandaag en gisteren, en teruggrijpt in een verleden, toen wij ons nog Nederduitsch en Germaansch konden noemen.

Meneer Ruygers heeft zich ook nog van een andere zijde doen kennen in genoemd weekblad. Ter gelegenheid van het Paaschfeest heeft hij zijn christelijk gemoed uitgestort in een hoofdartikel, dat wij hier onbesproken zouden hebben gelaten, indien het niet vol was van misleiding en onwaarheid. Dat schijnen tegenwoordig de sterkste strijdmiddelen in het Roomsche kamp te zijn!

Wanneer wij een voorbijgaand steekje onder water onbesproken laten, komen wij aan de uitspraak: „De wereld, die tot dan toe zuchtte in den ban der zonde, kwam sindsdien te staan in het teeken der verlossing. En daarom belijden wij, dat de Christus het middelpunt der wereldgeschiedenis is." Ook op deze uitspraak willen wij niet al te diep ingaan, al zullen de lezers met ons van meening zijn, dat de wereld in die 2000 jaar relatief weinig heeft gemerkt van de steeds zoo veelgeprezen „verlossing uit den ban der zonde". Er is nog altijd verschil tusschen „verlossing", zooals die wordt gepredikt en catechetisch is vastgelegd, maar die het volk in sociale ellende en kerkelijke slavernij gevangen houdt, en de verlossing-metterdaad, die iets beteëkent voor het leven van den eenvoudigen mensch.

Een staaltje van opperste verdwazing levert de Roomsche schrijver, wanneer hij zegt: „Het Christendom, wij weten het, is het inbegrip geworden van den Europeeschen geest en de Europeesche cultuur. Zonder het Christendom is Europa Europa niet meer." En even verder: „Hierdoor ook blijft Europa zich onderscheiden van de overige wereld. Alles kan van Europa worden overgenomen of nagebootst, de politieke structuur, de moderne technische vindingen, de maatschappelijke organisaties, tot op zekere hoogte de levenswijze toe. Toch zal het verschil voelbaar blijven. Een verschil, dat verder strekt dan de ethnologische verscheidenheden. Dat gezocht moet worden in de eeuwenlange christelijke traditie, die het leven van enkeling en gemeenschap heeft doordrenkt, die als een macht staat boven de individuen, waarin wij allen geboren worden en opgroeien en waaraan niemand zich straffeloos kan onttrekken."

De waanzin hiervan is duidelijk.

Het Christendom namelijk is heelemáál niet het inbegrip van den Europeeschen geest en de Europeesche kultuur. Het Christendom is in dit verband en op dit terrein eensdeels niet meer dan een vernis, dat een tijdlang glans gegeven heeft aan het Europeesche leven (en die tijd is lang voorbij), anderdeels een dwangbuis, dat ernstige hinderpalen heeft opgelegd aan de ongestoorde ontplooiïng van een waarlijk-Europeesche en waarlijk-Germaansche kultuur. Wij dienen niet uit het oog te verliezen, welke de oorsprong is van het Christendom, hóe het, speciaal in Germanje, zijn machtspositie heeft verworven. Juist dáárdoor is het nooit het inbegrip van alle Europeesche kultuur geworden. Waarmee aan de religieuse waarde van Christus' leer niets wil zijn te kort gedaan. Maar daar gaat het hier blijkbaar niet om, zooals ook uit het vervolg van het aangehaalde blijkt. De dwaasheid van dat laatste blijkt wel, wanneer men Amerika en Europa vergelijkt. Amerika heeft (had) niet alleen „de politieke structuur, de moderne technische vindingen, de maatschappelijke organisaties en tot op zekere hoogte de levenswijze" met Europa gemeen, maar óók het Christendom, óók in een „eeuwenlange traditie". En tòch is Amerika geen Europa. Waarom? Eenvoudig, omdat de rassische grondslag van de Europeesche gemeenschap anders is dan die van Amerika. Het Amerikaansche leven wordt, in afwijking van het Europeesche, beheerscht door een gedeeltelijk vermengde verscheidenheid van rassen, waarbij Aziatische en Afrikaansche van zeer sterken invloed zijn. Ondanks die eeuwenlange christelijke traditie worden de geest en de kultuur der U.S.A. gekenmerkt door de joodsche overheersching en de zwarte penetratie. De macht van het ras hebben wij in Europa gevoeld en zullen wij ook in de toekomst nog ondervinden: de uitdrijving van een volks- en rasvreemde overheersching opent de poorten tot een nieuwe aera der Europeesche geschiedenis, welker geestes- en kultuurgoederen alle voorgaande zullen overtreffen. **Of het Christendom aan den opbouw van dat nieuwe Europa deelneemt, is geheel onverschillig en de bewering van den schrijver aan het eind van zijn artikel: „Omdat het christendom heden ten dage in den smeltkroes ligt, staat het bestaan zelf van Europa op het spel", is een pertinente onwaarheid. Wij zullen de laatsten zijn om de waarde, die het Christendom voor geslachten en volken heeft gehad, te ontkennen,**

Vervolg op pag. 6

BELANGRIJK

Het volgend nummer van „De Misthoorn" zal, in verband met een bijzondere gebeurtenis, enkele zeer belangrijke mededeelingen en artikelen bevatten. Wij wijzen erop, dat voor los-nummer-koopers het blad eerst Zaterdagmorgen 2 Mei aan de kiosken verkrijgbaar zal zijn, terwijl ook onze abonné's „De Misthoorn" waarschijnlijk iets later dan gewoonlijk zullen ontvangen.

TWEE DRAMA'S

(Van onzen medewerker buitenland)

WELLICHT meer dan welke andere catastrophe in de moderne geschiedenis heeft de ondergang van de „Titanic", op 14 April 1912, de tijdgenooten getroffen. De indruk, welke dit drama destijds op de wereld maakte, was zoo groot, dat hij nooit meer geheel uit de herinnering verdween en zelfs thans, nu de omstandigheden, waarin de wereld leeft, zoo ontzaglijk veel moeilijker zijn geworden, dan die der vreedzame jaren van toen, is het enkele woord „Titanic" voldoende om ons een beeld van het vreeselijke gebeuren, dat zich toen afspeelde, voor oogen te roepen. Hoewel in omvang en gevolgen daarmede in geen enkel opzicht op één lijn te stellen, kan, wat de schok, dien zij teweeg bracht, de „Titanic"-catastrophe vergeleken worden met de klassieke drama's der oudheid, zooals bijv. de zondvloed, welke in de mythologie is blijven voortleven en den ondergang van Pompeï, die tot op den dag van heden een onderwerp van studie en kunstzinnige inspiratie is.

Circa zestien millioen guldens had de „Titanic" gekost. Na een jarenlangen arbeid, waarbij moeite noch kosten gespaard waren, was de 46.000 br. t. groote oceaanreus gereed gekomen. Met haar zeven étages boven den waterspiegel, haar wintertuinen, haar bars, haar tennisbanen, haar muzieksalons, haar speelzalen, haar zwem- en zelfs haar vischbassin, lag zij in de haven van Southampton te wachten op het vertrek, dat bepaald was op den tienden April. Zij was gereed om, gedreven door de 48.000 paardekrachten, die haar drie viervleugelige schroeven, elk van een doorsnede van negen meter, in snelle beweging stelden, den Atlantischen Oceaan met een snelheid van niet minder dan 25.6 zeemijlen per uur te doorklieven. De ruim 3.000 personen, die zich aan dit moderne wonder hadden toevertrouwd, zouden binnen den kortst mogelijken tijd naar New-York worden vervoerd.

Juist deze paar woorden — „binnen den kortst mogelijken tijd" — hadden geleid tot den bouw van de „Titanic", vlaggeschip van de door Sir Bruce Ismay bestuurde „White-Star-Line". Doch zij leidden tevens tot den ondergang van dit prachtige schip, het schoonste, dat ooit gebouwd was — en dit reeds op haar eerste reis. In 1911 was de Duitsche „Kronprinzessin Cäcilie" erin geslaagd den „blauwen wimpel", trophee voor den snelsten overtocht over den Atlantischen Oceaan, te veroveren, door de reis naar New-York af te leggen met een gemiddelde snelheid van 24 zeemijlen per uur. Een verovering, die door het „de zeeën beheerschende" Engeland schier als een beleediging was aangevoeld — als een smaad, die ten koste van desnoods alles diende te worden uitgewischt. De nieuwe „Titanic", 1.6 mijl per uur sneller loopende dan het Duitsche schip, zou, zoo had men in Engelsche scheepvaartkringen besloten, de eer van deze overwinning te beurt vallen. Bij den bouw van het nieuwe schip was aan alles gedacht. De diepgang van vijftien meter was verdeeld door een dubbelen bodem, terwijl 60 deuren het schip konden verdeelen in twintig waterdichte ruimten. En zoo zeker voelde men zich omtrent de onverwoestbaarheid van dit laatste en grootste wonder der moderne techniek, dat — had Sir Bruce Ismay aan een feestdiner, eenige dagen voor het vertrek, niet zelf verklaard: „De „Titanic" kan niet zinken!" — dat op één punt geen acht geslagen was. Eén punt, dat weliswaar het schip niet van zijn ondergang had kunnen redden, doch dat had kunnen voorkomen, dat dit ongeluk menschenlevens kostte. Met ruim 3000 opvarenden aan boord boden de reddingsbooten slechts ruimte aan 760 personen....

HOE voorspoedig verliepen de eerste vier dagen van de reis. De passagiers, waaronder vele vooraanstaande en schatrijke Engelschen, die duizenden guldens voor een plaats aan boord hadden neergeteld, vierden het eene feest na het andere en talrijk waren de weddenschappen, die werden afgesloten op het uur van aankomst te New-York. Ook bij de bemanning was de stemming uitstekend: de premies, welke voor een recordreis waren uitgeloofd, lagen feitelijk reeds voor het grijpen...... Sir Bruce Ismay, die persoonlijk de reis meemaakte, die de herovering van de „blauwe wimpel" als een persoonlijke eerezaak beschouwde en die tevens meende dan de zoo gevreesde Duitsche concurrentie te kunnen overweldigen, verheugde zich reeds bij voorbaat in den triomf en de huldiging, welke hem bij aankomst te beurt zou vallen. Doch één man was er, die dit alles met een bezwaard hart aanzag. Eén man, die vreesde, dat de luchthartige vermetelheid, waarmede dit alles was opgezet, zich op een verschrikkelijke wijze zou kunnen wreken. Eén man, die den oceaan met zijn grillen en gevaren kende als geen ander. Eén man, de kapitein, mr. Smith....

In den vroegen morgen van den 14en April ontving kapitein Smith van de „Tourine" de draadlooze waarschuwing, dat er ijsbergen in de buurt waren en de grootste voorzichtigheid geboden was. Smith begaf zich naar zijn directeur, deelde hem den inhoud van het telegram mede en zeide hem thans de vaart te zullen verminderen. Sir Bruce Ismay verbleekte van woede en slechts denkende aan het jammerlijke figuur, dat hij zou slaan, wanneer na al zijn snoeverijen de eerste aanval op het Duitsche record toch nog zou worden afgeslagen, verklaarde hij zijn kapitein, dat deze weliswaar thans had te bevelen, doch dat hij, Sir Bruce Ismay, na de reis de consequenties trekken zou. Waarop Smith, die tenslotte zijn carrière niet in de waagschaal dorst te stellen, toegaf....

Voort snelde het schip met een onverminderde snelheid van 25.6 mijl per uur. Totdat des avonds om 10.20 een heftige schok het zeekasteel een oogenblik doortrilde en deed stoppen. De „Titanic" was op een ijsberg geloopen! Nog had niemand een vermoeden van de afmetingen van het ongeluk. Weliswaar begaven de passagiers zich ontsteld aan dek, doch werden aldaar met geruststellende woorden door bemanning en officieren ontvangen. Natuurlijk, er moest even gestopt worden, maar er was niets ernstigs gebeurd — er kon toch met de „Titanic" niets ernstigs gebeuren....? Maar terwijl het aldus zoo plotseling onderbroken feest weer aarzelend werd voortgezet, toonde een in alle haast ingesteld onderzoek den verschrikkelijken omvang van het ongeluk aan. Een machtige ijsberg, die zijn nadering reeds eenige uren van te voren had aangekondigd, had het schip in zijn vaart gestuit en het dwars door alle schotten en den dubbelen bodem heen, vanaf den boeg tot onder de commandobrug, als een sardineblikje opengescheurd. En reeds spoedig nadat een eerste verzoek om assistentie was rondgeseind, klonken steeds dringender S.O.S.-roepen door den aether. Langzaam legde het schip zich op zijn bakboordzijde, de eerste reddingsbooten werden uitgezwaaid.... Toen brak de paniek los. De reddingsbooten werden bestormd, in doodsangst trachtten de passagiers zich van een plaats te verzekeren. Doch met geladen pistolen weerden de officieren de aanstormenden af. „Alleen vrouwen en kinderen mogen plaatsnemen!" Walgelijke en waanzinnige tooneelen speelden zich af op het sloependek. Hooghartige Engelschen, die tevoren de leden der bemanning nog zelfs geen blik waardig hadden gekeurd, knielden biddend neer voor de voeten der matrozen, blancocheques in de handen houdend, opdat zij slechts een plaatsje, een oh zoo bescheiden plaatsje in de reddingsbooten konden krijgen....

Eensklaps ging het licht, dat nog geruimen tijd was blijven branden, uit. Het nachtelijk duister, slechts nu en dan onderbroken door het

Vervolg op pag. 15

De joden in Drente

Onze artikelen over de vetmesterij der joden in de Drentsche Rijkswerkkampen hebben een levendigen weerklank gevonden. Elders in dit nummer vindt men nog een getuigenis van een lezer. Hieronder volgt een brief vol verontwaardiging, zooals een abonné te Oosterhesselen, die dit alles van nabij meemaakt, ons dien schreef. Men leze en verbaze zich hoe in 's hemelsnaam deze dingen in het Nederland anno 1942 nog mogelijk zijn.

Geachte Redactie,

Nu u het tòch den laatsten tijd over de joden in de rijkswerkkampen heeft, wil ik er het mijne toe bijdragen om eenige dingen over die zwendelende vetgemeste joodjes aan het licht te brengen.

In de eerste plaats merk ik op, dat die kerels een leven leiden als God in Frankrijk. Ik woon zelf dicht bij het kamp Geerbrug en daar wordt maar gefeest en getuifd door de heeren, alsof het geen oorlogstijd was. Zondag j.l. kwamen de joodsche dames op bezoek, liefst met een groote Jan Pleizier! De heeren joodjes worden vertroeteld door een heel stel worteltje-boven-dokters. Die keuren doodleuk alle dagen een stuk of vijf af. Fijn, nietwaar? 't Is een geloop naar den dokter van je welste en wie doet er wat tegen? Niemand! Ik ken zelfs den leider van een der kampen en hoewel hij zelf graag anders zou willen, staat hij machteloos, omdat hij niets te vertellen heeft. Het wordt tijd, dat de smouzen eens onder de zweep komen, want zij verdienen niet beter. Werken doen de heeren uit eigen beweging niet; dat is hun nog steeds te min. Laten wij nu echter die lieve smousjes, die altijd in bescherming genomen zijn door Meyer de Vries (ook een jood natuurlijk, die waarachtig nog steeds wat te vertellen heeft) maar eens flink leeren werken, dat kan heelemaal geen kwaad, integendeel, het is erg gezond! De heeren klagen over te lage loonen in de werkverschaffing; maar waardoor kan er dan nog zooveel geld af voor hun reizende jodinnen? Er moet eens flink de zweep door — dat zal hen goed doen! Wij zijn nog veel te menschlievend voor deze uitzuigers.

Hoogachtend,

Oosterhesselen *B.*

Wanneer men deze en dergelijke brieven leest, zooals wij er tallooze ontvangen, en men bespeurt daarin de opgekropte woede van het Drentsche volk tegen de vieze lawaaibende in zijn midden, dan verbaast men zich erover, dat de „Meppeler Courant" van 21 April j.l. het volgende berichtje lanceert:

„MEN VERZOEKT ONS erop te wijzen, dat het aan Joodsche arbeiders uit de werkkampen verboden is eieren buiten de kampen te koopen en dat iedere boer, burger of winkelier, die toch AAN DEZE MENSCHEN eieren verkoopt, oorzaak is, dat DE JOODSCHE ARBEIDERS GESTRAFT WORDEN."

Ach, ach, wat een toestand daar in Drente! Zie, hoe de boeren, burgers en winkeliers zich verdringen voor de kampen om aan de joden hun eieren te verkoopen! Met handen en voeten moeten de kinderen Israëls zich verweeren, om de opdringerige goyim van hun lijf te houden! Af en toe bezwijkt er echter een smousje en laat zich door zijn goede hart verleiden om wat eieren in te slaan. Tegen wil en dank! Want als de kampleiding het ontdekt, dan worden deze menschen nog gestraft ook!

Hopenlijk zullen de bevoegde autoriteiten aan dezen ondragelijken toestand terstond een einde maken! Het is immers tè bar, dat een jood in 1942 zich niet vrij in het land zijner heerschappij bewegen kan, zonder bij iederen stap lastig gevallen te worden door een met eieren leurenden inboorling?! Wie waagt het JUDA'S KONINGSCHAP hier aan te tasten?

WARE LEUGEN EN GELOGEN WAARHEID

Meneer de Bisschop verbiedt een jonge vrouw de huwelijksche gemeenschap met haar man, omdat hij lid is van het N.V.V.!

IN de „Misthoorn" staan iedere week dingen, die niemand verwacht en zoo kennen wij menschen, die prompt iederen Vrijdagavond van hun kantoor linea-recta naar de meest nabije kiosk draven, om daar het laatste nummer van dat „anti-joden-blaadje" à raison van elf spie te koopen, alleen maar om te weten, welk sensationeels onze Nederlandsche Dagbladpers onnoodig vindt in haar kolommen op te nemen. En als ze dan zoo'n verhaal van iets, wat geen mensch verwacht, hebben gelezen: over een of andere corruptie plegenden jood of één of andere democratisch-duistere zaak met een luchtje, zeggen ze er bòm boven op, dat ze nog nóóit zóó'n leugenblaadje gezien hebben, dat een dergelijke uitgave direct verboden moest worden en vertellen dan den volgenden dag gretig aan ieder, die het maar wil hooren, wat ze weten: van die Abrams, die er zooveel wijven op kosten van de gemeenschap op nahoudt en van die Bank, die er zooen-zooveel heeft opgelicht.... en zoo voort.... en zoo voort.... zonder te vertellen natuurlijk wáár ze al dat wetenswaardigs hebben opgedaan, daar zij anders een groot deel van hun populariteit zouden verliezen! Zóó zijn de menschen in 't algemeen.... en zoo staat het met de populariteit van „De Misthoorn" bij een zeker deel van ons Nederlandsche volk in 't bijzonder. Wat men in de Misthoorn leest, is *nooit en te nimmer waar*, alleen als het verteld kan worden zonder bronvermelding! En daarom vertellen wij u nu de volgende geschiedenis.... die *dáárom* ook *niet waar* zal zijn!

Toen na den barren winter van 1942 de lentezon door de wolken brak, toen een licht pastellig blauw in den hemel sprak over de komende vernieuwing en de boomen ontbotten en de vogels uitvlogen en met takken en twijgen een honkie gingen bouwen, besloot ook de man, die in dit verhaal de hoofdpersoon zal zijn, een huwelijk te plegen! Hij was jong en sterk en rap van lijf en leden, had reeds vele jaren een innige verkeering en een goede betrekking en achtte langzamerhand den tijd gekomen om een eind te maken aan zijn vrije jongelingschap.

De goedkeuringen van zijn eigen Pa en Ma en die van de door hem uitverkoren jonkvrouw, waren weldra verkregen en daar ook de pastoor (want de man was Roomsch Katholiek) zich met het plan kon vereenigen, geschiedde het weldra, dat na de verovering van een huis, extra textielpunten en wat verder meer noodig is voor de uitvoering van een dergelijk voornemen, alles in orde was en de tocht naar het stadhuis en kerk kon worden aanvaard.

En zóó begon dus een nieuw leven voor den man.

Doch wat bleek? Dat hij, de Man, onder meerdere lid was van één der vakafdeelingen van het Nederlandsch Verbond van Vakvereenigingen. Nu weten we niet precies, van wèlke afdeeling, maar dat doet er niet zoo veel toe: misschien pleegde hij kantoorarbeid, misschien was hij machine-bankwerker of misschien wel taxi-chauffeur, terwijl het ook niet uitgesloten is, dat hij suikertjes bakte in een suikerwerkfabriek... maar in ieder geval, 't zij hoe 't zij, was hij lid van het N.V.V. En dat mocht natuurlijk niet. U weet wel, vanwege het verbod van de bisschoppen! Het nieuwbakken mevrouwtje had dit zoo terloops eens opgemerkt in een gesprek, dat zij met den pastoor over de duurte van 't leven en dergelijke dingen had, maar de jonge huisvader, die 's avonds moe en eenigszins afgetobd thuis kwam, kreeg van zijn vrouw de mededeeling, dat hij zijn vakafdeeling, zijn collega's enz. moest verlaten, omdat het hèm, als goed katholiek, niet paste lid te zijn van een vereeniging met een nationaal-socialist aan het hoofd! Allicht, dat de Man zijn hoofd schudde: wat had dat allemaal met zijn vak te maken? Met zijn vakbelangen? Als d i e toch verdedigd werden, was de zaak toch in orde? Wat wilde men dan toch nog meer?

MAAR den volgenden avond toen hij thuis kwam, bleek hem, dat men inderdaad iets méér wilde: 't Móést!

Pastoor was 's morgens op bezoek geweest en had naar het effect gevraagd van 't door hem gegeven bevel en bemerkend, dat er een zekere afkeer had bestaan tegenover zijn inmenging in particuliere aangelegenheden, had hij tegen 't vrouwtje getoornd en gedreigd....

En zoo geschiedde het, dat wittebroodsweken surrogaat-kuch-weken werden, vooral toen bleek, dat Heeroom niet terugdeinsde om gebruik te maken van het

ONZEDELIJKSTE WAPEN

dat ter wereld denkbaar is en niet aarzelde om de jonge vrouw

TE VERBIEDEN

de huwelijksche gemeenschap met haar man te hebben! Toen deze zich dan ook hierover beklaagde na eerst de heftigste scènes in eigen huis te hebben gehad, ontving hij de laconieke mededeeling

OM DAN OOK MAAR HET N.V.V. TE VERLATEN!

Het is op deze manier, dat de R.K. geestelijkheid in het jaar 1942 tracht als overwinnares uit een voor haar tot verliezen gedoemden strijd te treden! Zóó wordt op deze wijze een meer dan

ONZEDELIJKE PRESSIE

uitgeoefend waartegenover

DE SLACHTOFFERS VOLKOMEN MACHTELOOS

staan! Hier wordt een voor niets terugdeinzende geestelijke terreur uitgeoefend, waarbij de toestanden der donkerste Middeleeuwen met heksenprocessen, brandstapels en folterwerktuigen een feestelijk kinderspel schijnen!

Hier zwijgt alle menschelijk gevoel, alle medeleven en zelfs alle mededoogen. Hier treedt de R.K. geestelijkheid niet meer op als *leidster*, doch als psychische en physische tyranne van den ergsten graad.

Maar.... en hier komen wij terug op ons uitgangspunt: Wat de „Misthoorn" schrijft en openbaart, is wel goed om verder te vertellen.... maar nooit waar! De geschiedenis van dezen Man, die in duizendvoud over de wegen van ons vaderland gaat, is een martelgang, die natuurlijk niet waar is, omdat zij in dit blad staat beschreven! Omdat het dit blad is, dat haar aan de openbaarheid brengt! Omdat *nergens* de schriftelijke bewijzen.... of welke andere bewijzen dan ook, te vinden of te leveren zijn! Maar wat wel waar is, is *dit:* dat wij deze week nog weer eens een boekje in handen kregen, waar de volgende zinsneden ons troffen:

WANDADEN VAN HET COMMUNISME IN SPANJE.

Ook in landen, waar — zooals dat in het Ons zoo dierbare Spanje het geval is — de afgrijselijke plaag van het communisme nog niet alle rampzalige gevolgen van zijn dwaalleer heeft kunnen verwekken, heeft het helaas! een waanzinnige woede ontketend en zich aan de noodlottigste misdaden schuldig gemaakt.

Niet een of andere kerk is verwoest, niet een of ander klooster in puin geschoten, maar overal, waar de gelegenheid zich bood, zijn **alle kerken, kloosters, ja zelfs elk spoor van den chris-**

(Vervolg op pag. 8)

Wij zijn de kern!

Een commandant der W.A. schrijft ons:

„Iedere week opnieuw lezen wij met intense belangstelling „De Misthoorn". De wijze waarop Uw blad den toestand bespreekt en de vijanden van het volk aan de kaak stelt, is uniek en geniet onze oprechte bewondering. Hierbij de namen van 12 mannen uit mijn troep, die zich na een korte opwekking spontaan opgaven voor een abonnement op de Misthoorn."

J. M. te N. schrijft:

„Voor uw prachtigen strijd, kameraden, stort ik hierbij f 100.— op uw girorekening, bestemd voor het propagandafonds. Mogen velen, dank zij de voorlichting van de Misthoorn, de oogen opengaan voor de gevaren, die hen en ons allen bedreigen!"

S. te R. bericht ons:

„Geachte Redactie. — Otschoon wij het niet breed hebben, willen wij toch een abonnement op de Misthoorn, omdat wij de Misthoorn zoo'n goed blad vinden; daar zit pit in. En toch zoo duidelijk, wat iedereen kan begrijpen. Hierbij, geachte Redactie, een gulden 75 van mijn kameraden en mij voor uw blad, 1.25 voor het abonnement en vijftig cent voor uw strijdfonds. Wij wenschen u veel succes."

Een politieman B. te A. zegt:

„Stuurt u toch a.u.b. wat Misthoorns naar de onderstaande adressen, allen collega's van mij. Ook de politie moet wakker worden! Sommigen beginnen al te ontwaken, maar zij halen vaak den neus op voor „De Misthoorn", omdat die zoo fel is. Dat hindert niet, kameraden, zachte heelmeesters maken stinkende wonden! Uw blad is het eenige, dat nergens doekjes omwindt, maar het mes in de rotte plekken zet. Ga zoo voort!"

Dat zijn stemmen uit onzen lezerskring. De Misthoorn vereenigt rond zich al diegenen, die onvoorwaardelijk breken met het verleden en meedoogenloos den strijd aanbinden met heel die verrotte wereld van joden en jodenknechten, ontaard priesterdom en plutokratie. Steunt de Misthoorn in zijn strijd. Stort in ons strijdfonds (giro 322600), maak propaganda in uw omgeving, deel ons uw ervaringen mede, stuur ons nieuws uit uw woonplaats, en werf abonné's op

DE MISTHOORN

SOCIAAL POLITIEK WEEKBLAD

KAMERADEN VAN TOEN....

waar zijn jullie gebleven?

HET was 1931.... en we stonden, zooals de dichteres zeide: „Op de kentering der tijden ...." Nieuwe gedachten braken zich baan! Het besef, dat 't oude vergaan moest, werd klaar. Een nieuwe Dageraad stond geboren te worden....

In 't Latijnsche Zuiden had het corporatieve fascisme zich gegrondvest: in 't koele Noorden was 't Adolf Hitler, wiens stem niet meer die eens roependen in de woestijn was bij hen, die 't Germaansche denken erkenden....

Toen.... reeds in die dagen.... klonk ook in deze lage landen aan de zee de nieuwe klank: de roep van den nieuwen tijd en onze gedachten verwijlen een moment bij den naam van dien pionier: Erich Wichmann....

Vóór ons ligt een oude brochure in een oranje omslag: *„Socialisme en communisme voeren ons naar den afgrond"*; bewijs van 't ernstig, 't naarstig zoeken naar den uitweg uit 't toen reeds erkende moeras-van-politiek-en-jodendom. 't Was het eerste betreden van dat moeilijke pad, waarvan eerst nù, na meer dan tien jaren, het einddoel vagelijk zichtbaar wordt....

„Socialisme" ... bedoeld: het parlementarisch joodsch-socialisme-van-beloften-en-gepraat: duidelijk tot uiting komend in het straatbiljet, dat ter gelegenheid van een Amsterdamsche gemeenteraadsverkiezing, door kameraden, door arbeiders-met-de-kop en door arbeiders-met-de-vuist, geplakt werd op muren en andere plaatsen. Toen al!

't Waren die zelfde kameraden, die toen al, bij die zelfde gelegenheid, op een open vrachtauto, in zwart hemd, gewapend met spreektrompetten en trommels, de Jordaan introkken.... verkondigend dat nieuwe woord.... opwekkend.... met 'n wapperende vlag.... En de steenen, hun toegeworpen, deerden hen niet....

ZOO ZULLEN WIJ DE S.D.A.P. BEHANDELEN!

KIEST:

VAN EYSDEN

LIJST 7

„Kiest van Eysden ... Lijst 7 ..."

Max! Max van Eysden! Waar ben je gebleven? „Zóó zullen wij de S.D.A.P. behandelen!" De S.D.A.P. is er niet meer.... weggevaagd.... Jouw doel.... jullie doel is bereikt. Maar.... waar zijn jullie *nu*? Nu jij, nu jullie.... jullie uit dien tijd van toen, *noodig* bent bij den opbouw? Jullie uit dat oude V.V.N., uit dat oude zwartfront van Jan Baars? Jullie, die toch tot de stoottroepen hebt behoord? Jullie zijn noodig, kameraden!

Ons initiatief zocht in naam van 't Germaansch socialisme de voeging van hen, die zich schaarden buiten de rijen der als eenig erkende nationaalsocialistische beweging in ons vaderland, *in* die rijen. En ook onder U zijn velen, zeer velen; voor wie deze woorden méér dan looze klanken zullen zijn....

Behoorend tot hen, die zich gaven aan den strijd van 't nieuwe, voor dat wat komen moest, mankeeren zij thàns echter op 't appèl. Max van Eysden.... Jan Baars.... Enkele namen genoemd, duizenden ongenoemd.... Waaròm? Kameraden van *toen*.... Ge wordt geroepen!

Alle krachten zullen den eindstrijd moeten strijden!

Tr.

TOBIAS DE SOKKELAERE EN DE NIEUWE TIJD

Ik ben heelemaal niet moordlustig. Men versta mij wel. Ik ben een voorstander van orde en vrede — een principieele voorstander. Bij mij in huis heerscht orde. Jeanet, mijne vrouw, heb ik geleerd, het huis steeds ordelijk te houden en wanneer zij heeft zitten naaien óf breien de benoodigdheden op te bergen vóórdat zij het eten gaat koken. Ook wil ik, dat de gordijnen netjes voor de ramen hangen, en dat de geraniums symmetrisch zijn opgesteld. De menschen moeten, wanneer zij 's Zondags langs ons huis loopen, zeggen: „Kijk, daar woont nu meneer de Sokkelaere. Keurig huis, hè? Zie je, hoe netjes alles eruit ziet?" Zij moeten niet zeggen: „Wat een rommel is het daar bij dien de Sokkelaere; een schande voor Leuterkerke!" Gelukkig is mijne vrouw van nature zeer ordelijk, zoodat ik niets heb te klagen. Ook mijne kinderen zijn door mij in gelijken geest opgevoed. En het spreekt vanzelf, dat ik op mijn bureau (ik ben ambtenaar ter secretarie) eenzelfde nauwgezetheid betracht. Ik weet, zeker, dat zulks onzen nieuwen burgemeester pijnlijk heeft getroffen. Onze nieuwe burgemeester is zoo'n N.S.B.-er. Dezelve is na de abdicatie van Jhr. Staepelgack hier benoemd, wat wij al lang vreesden, maar wij hoopten toch altijd nog, dat deze drinkbeker aan ons voorbij mocht gaan. Helaas, Hoogere Machten, waarover wij nietige, aardsche schepselen geen zeggenschap hebben, hadden het anders besloten en toen de N.S.B.-burgemeester de sluiers van het Eeuwige Mysterie doorbrak, hebben wij erin berust, en wij hebben het moede hoofd te luisteren gezet naar zijn installatierede, waarna wij in de handen hebben geklapt, omdat je per slot van rekening nooit kunt weten, of je den man nog eens noodig hebt. Wilbrand, mijn jongste zoon, heeft allerlei dwaze sympathieën voor die N.S.B.-beweging, en als hij daardoor een goed loonende positie kan krijgen, wel, dan wil ik zijn geluk niet in den weg staan. Maar in huis spreken wij niet over de nieuwe orde, tenminste niet ten gunste ervan. Toen er onlangs, naar aanleiding van de burgemeestersbenoeming, een twistgesprek losbarstte tusschen Wilbrand en de rest van de familie, heb ik gezegd, omdat ik een principieel voorstander van den vrede ben: „Wilbrand, je ziet, dat de meerderheid tegen je is. Houd dus je mond, want je hebt ongelijk!" Dat is een juist en principieel standpunt, meen ik. Men moet zich schikken naar de meerderheid, anders gaat de orde teloor. Nu weet ik wel, dat niet ieder zoo'n scherpen blik heeft als ik (ik was jarenlang voorzitter van de Christelijk-Hystorische Kiesvereeniging, afd. Leuterkerke e. o. en ben dus doorkneed in de geheimen der diplomatie), maar het gezond verstand zegeviert altijd, en daarom slaan wij 's Zondags vol vertrouwen de oogen naar omhoog en bidden met Ds. Schapendrijver voor onze regeering in de verstrooiïng en voor onze Geëerbiedigde Koningin. Nog onlangs, met Paschen, zijn wij zeer ontroerend toegesproken door Dominée, die zei, dat er maar één Leidsman der wereld was, en dat is niet mis te verstaan. Waarmee ik maar zeggen wil, dat de waarheid tòch niet onderdrukt kan worden, maar dat zij uit onze kelen vliedt als een jubelende lofzang vol Hoogere Vroolijkheid, waar niemand aanstoot aan neemt. Wèl neemt men aanstoot aan den nieuwen burgemeester, die te pas en te onpas in het zwart verschijnt, met roode versiering. Zulks werkt natuurlijk als de bonte lap op de stierlijk vertoornde dorpsgenooten, die niet nalaten door kuchen en spuwen hun verontwaardiging over den man te luchten. Persoonlijk had ik nog een klein incident met hem, zeer tot vermaak en stichting van mijne beroepsgenooten, want ik ben als overwinnaar uit den strijd getreden. U moet weten, dat ik, sind het vertrek van ons Geliefd Vorstenhuis naar elders, een witten anjer op mijn revers draag, hetwelk een levend symbool is van de onverbrekelijke banden met overzee. „De Sokkelaere", zei de nieuwe, „ik had liever niet, dat je dien anjer droeg. Het zou aanstoot kunnen geven." „Pardon, burgemeester," zei ik, „dezen anjer heb ik altijd gedragen, sinds wij onder den druk der bezetting leven. Uw voorganger, Jhr. Staepelgack, die nu zucht in den kerker, droeg er óók een. Men kan mij veel ontnemen, maar niet dit. Men kan alles met mij doen, maar dit is mij heilig." Allengs geraakte ik, getuigende van mijn grootsche idealistische houding, in vervoering. „Bedenk, Edelachtbare," zei ik, „dat diep in ons binnenste de snaren van ons gemoed in een hoogere harmonie resonneeren met de liefelijke geluiden, die ons uit vorstelijken mond van over het groote water steeds menigvuldiger en in sneller opeenvolging bereiken. Dáár klopt het hart der natie, Edelachtbare, in Londen. Besef dat goed. En daarvan willen wij, èchte Nederlanders, getuigen, in woorden en in daden. Mijn daad, Edelachtbare, is het dragen van dezen anjer. Steunend op de Schrift en op ons Christelijk-Hystorisch beginsel schrijden wij in den nieuwen tijd!" Die zat, want ook de burgemeester had in zijn installatierede gesproken van „schrijden in den nieuwen tijd", maar hij had de Schrift *niet* genoemd, wat overigens logisch is, als je tot het heidendom behoort. De man is nog niet éénmaal ter kerke geweest, terwijl er toch keus genoeg is in Leuterkerke. Toen het onder het personeel ten gemeentehuize bekend werd hóe ik mij verzet had tegen de tyrannie van den nieuwe, ging er een ovatie op. „Tobias," zei Pinkelmans, mijn vriend de ontvanger, „je bent een held!", maar dat heb ik afgewezen, want men moet zichzelf nooit verhoovaardigen, omdat wij, aardsche schepselen, uit onszelve niets beteekenen en slechts kruipend gedierte zijn in een dal vol tranen, waar wij ons hebben te verootmoedigen voor Iets, dat we niet begrijpen, maar dat er is, want 't staat in de Schrift. Aan de andere kant geef ik Pinkelmans natuurlijk gelijk, wanneer hij zegt, dat er méér zulke helden moesten zijn als ik, die op ons stuk durven staan, en niet versagen, maar fier den voet erbij houden, als een rots in de woestijn, omdat 't ons principe is, en een levend symbool van herinnering aan onzen onvergetelijken Prins, die ons allen een voorbeeld is geweest in Heldenmoed en nòg naar Indië zou zijn gegaan, als 't niet zoo gevaarlijk geweest was, vanwege 't schieten en zoo, met scherp. Waarmee ik maar zeggen wil, dat wij menschen nooit afstand moeten doen van wat ons heilig is, omdat je nooit weet, hoe 't nog te pas kan komen, en de deugd wordt vaak beloond.

Toen ik in den aanhef zei, dat ik een (principieele) voorstander van orde en vrede ben, bedoelde ik eigenlijk niet deze lange inleiding te houden. Ik wilde het meer speciaal hebben over den zgn. „bijltjesdag" en daarover een ernstig woord zeggen.

Kijk, de oorlog eindigt natuurlijk met een Engelsche overwinning, omdat het Recht en het Geloof en zoo met Engeland zijn. Dan krijgt Rusland al zijn gebied terug plus de helft van Duitschland en wij krijgen de andere helft, zoodat al dat gepraat over „bolsjewiseering van Europa" maar larie is. We sluiten gewoon de nieuwe grens af en verklaren ons neutraal. Dan krijgen we al onze koloniën van Engeland terug, zooals het beloofd heeft, en Hare Majesteit onze Geëerb. Koningin verrijst schooner uit de asch dan ooit tevoren. Het Christelijk-Hystorische beginsel wordt hersteld en de burgerwachten en Vrijwillige Landstorm idem. Tevens is het leger uit Engeland teruggekomen, waardoor ook de orde en de vrede hersteld zijn, zoodat ons alleen nog Rotterdam rest en een paar kleinigheden, die daarna per ongeluk zijn gebeurd. Het spreekt vanzelf, dat wij onder die omstandigheden geen „bijltjesdag" meer kunen hebben. Ik ben van meening, dat wij ons als èchte Nederlanders waardig moeten gedragen en dat wij het bloed moeten schuwen, maar een vereeniging oprichten tot zending onder de Heidenen in het Binnenland, waarvan ik graag het voorzitterschap op mij zal nemen, terwijl ik Pinkelmans als penningmeester aanbeveel. 't Lijkt mij op den weg der Misthoorn te liggen dit voorstel met klem te steunen, omdat dit blad mij steeds in de gelegenheid heeft gesteld te getuigen van mijn Liefde voor Oranje en de Zending in het algemeen. Graag zal ik uit den lezerskring vernemen of wij tot de stichting van deze vereeniging (Ds. Schapendrijver wil gaarne geestelijk adviseur zijn) kunnen overgaan. Tot de volgende keer.

TOBIAS

Vervolg van pag. 2

ROOMSCH „ONTWAKEN"

maar wij wenschen niet, dat het zóó wordt voorgesteld, alsof Europa zonder het Christendom niets zou beteekenen. Overal in Europa zijn de rassen en voor het werelddeel als geheel inzonderheid het Germaansche ras met zijn hooge kultuur en zijn grootsche scheppingen normatief; zij zullen blijven bestaan, ook wanneer het christendom niet meer zou zijn. Men dient deze zaken zuiver te zien en vooral het eenvoudige volk heeft recht op een eerlijke voorlichting, waar deze Roomsche misleiding ver van af staat.

Nòg een ergerlijke onjuistheid van onzen Unie-man dient hier rechtgezet te worden. Meneer Ruygers zegt van het Christendom:

Het is ouder dan hetgeen wij heden ten dage in bloed en tranen zien ondergaan en als christen gelooven wij, dat het nog staan zal, wanneer eenmaal hetgeen nu geboren wordt ten offer valt aan den tand des tijds. Het christendom is de boodschap van Christus. Die boodschap richt zich tot ieder menschenkind, dat van ouders geboren wordt en vraagt om verwerkelijking, ieder geslacht opnieuw, overeenkomstig de omstandigheden van het hic et nunc. Daarin schuilt van het christendom de revolutionnaire beteekenis.

En:

In onze oude en afgetobde wereld staat zoo het christendom met den dadendrang en den vernieuwingswil van de jeugd. Aan het verleden is het niet gehecht, want zijn blik is altijd gericht op de toekomst. Van overgeleverde vormen kan het gemakkelijk afstand doen, want het heeft al zóóveel vormen zien opkomen en vergaan.

't Christendom wordt hier dus voorgesteld als de eeuwige verjonger van alle aardsche leven, als de revolutionaire strooming bij uitnemendheid! Zielig — dat is het eenige woord, dat hier past. Begrijpt deze man, deze Roomsche volks„voorlichter" dan **niets** van al hetgeen zich in de wereld voltrekt? Begrijpt deze man niet, dat de revolutie van thans niet geboren is uit het Christendom, maar uit de oerkrachten van het eeuwige Germanendom, dat zichzelf weer bewust wordt, nadat het jarenlang gezucht heeft onder den druk van een vreemde, Oostersche overheersching, die door het Christendom in niet onbelangrijke mate is geconsolideerd? Als hij dat niet begrijpt, dan heeft hij geen taak te vervullen in de nieuwe gemeenschap. Slechts zij, die onvoorwaardelijk willen getuigen van het nieuwe en daartoe desnoods al het oude willen loslaten, hebben recht het volk van voorlichting te dienen. Misleidende journalistiek hebben wij al tè veel gehad. Zoo „De Nieuwe Eeuw" zich geroepen voelt zich in dienst te stellen van de Unie-machten, dan heeft zij daarmede haar eigen vonnis gevraagd en geteekend. Wij gaan niet den weg terug, maar steeds voorwaarts, ondanks Roomsche slimmigheden!

ALS ZIJ GEWONNEN HEBBEN!

OVERWINNINGSPARADE OP HET ROODE PLEIN TE AMSTERDAM

Mitteilung

Demnächst erscheint die Artikelreihe „Het roemloos afscheid der Oranje's" als Kleinbroschüre in deutscher Sprache. Bestellungen werden ausgeführt nach Überweisung von hfl. 0,35 für jedes Exemplar auf unser Postcheckkonto 322600 (Stichting „De Misthoorn", Amsterdam).

Mededeeling

Op veler verzoek zal van onze artikelenreeks „Het roemloos afscheid der Oranje's" binnenkort een Duitsche vertaling verschijnen. Het wordt een beperkte, gestencilde uitgave. Bestellingen kunnen thans reeds aan onze administratie worden opgegeven. Franco toezending na verschijning bij storting van f 0.35 per exemplaar op giro - nummer 322600 ten name van de Stichting „De Misthoorn", Amsterdam.

(Vervolg van pag. 4)

WARE LEUGEN EN GELOGEN WAARHEID

telijken godsdienst, al was het een monument van kunst en beschaving, volslagen vernield.

En niet alleen heeft de waanzinnige razernij van de communisten bisschoppen en priesters, mannelijke en vrouwelijke kloosterlingen ten getale van vele duizenden vermoord, terwijl zij hun vervolgingen in 't bijzonder richtten tegen degenen, die hun zorgen wijdden aan de arbeiders en behoeftigen; maar ook zijn verscheidene leeken uit elken stand van het leven beroofd en worden nog steeds bij gansche scharen gedood enkel daarom, omdat zij het christelijk geloof belijden of althans de godlooze leer van het communisme verafschuwen. En deze huiveringwekkende slachting wordt aangericht met zulk een haat en weerzinwekend ruwe barbaarschheid, dat men het in onzen tijd geheel ongeloeflijk zou achten. Geen verstandig denkend mensch — hij moge ambteloos burger of verantwoordelijk staatsman zijn — die niet door bange huivering wordt aangegrepen bij de gedachte, dat wat nu in Spanje gebeurt, in de toekomst ook bij de andere beschaafde volkeren zou kunnen plaats vinden.

Dat is geen nationaal-socialistische propaganda, dat is geen boekje, waarmede men de jongelingschap van Europa tracht op te wekken, dienst te nemen in de scharen der ᛋᛋ, doch dat staat zwart op wit in de

ENCYCLIEK VAN DEN ZEER HEILIGEN PAUS PIUS XI

die op 19 Maart 1937 te Rome werd uitgegeven en waarin gesproken wordt over het

GODLOOZE COMMUNISME!

(uitgave van het voormalige R.K. Werkliedenverbond anno 1937, pag. 56 en 57). En dàn verwondert het ons, dat wij tot op den dag van heden nog nimmer

EEN ENKEL WOORD

hebben gehoord of gelezen, waarmede de R.K. geestelijkheid van Nederland haar sympathie of zegeningen ('t zij al dan niet gevraagd) uitspreekt met de zielen en geesten, het werk en de daden van de Neder-

Oranje's vlucht st

Het hoogmoedige antwoord van Prinses Julia (8 Mei 1940) was een slag in het gezicht v volk, omdat wij toen reeds verraden ware

EEN ONPLEZIERIGE CONFERENTIE OP DEN RUIGENHOEK

MIJN laatste artikel besloot ik met de weergave van het verbijsterend oordeel der Koningin over de N.S.B. Ik heb daarbij aan de hand van mijn persoonlijke ervaringen, bevestigd door die van bevoegde zijde, den lezer een beeld kunnen geven van de omstandigheden, welke de Koningin hebben kunnen brengen tot een dergelijke kortzichtigheid. Intusschen vindt mijn opvatting opnieuw bevestiging in de dezer dagen verschenen brochure van De Geer, den toenmaligen minister-president. In dat geschrift is een verwaten en hopeloos stuntelige man aan het woord. Als iemand medeplichtig is geweest aan de talrijke euvele wandaden, die ons regeeringsbeleid sedert 1918 kenmerkten, dan is het deze man. In het bijzonder is hij veroordeeld door zijn actie als minister-president gedurende het laatste tijdperk, dat werd beëindigd door de komst der bevrijdende Duitsche legerscharen. Hij ontvluchtte ons land op het oogenblik, dat ons Volk, als nooit tevoren, behoefte had aan een regeerder, die verantwoordelijkheid weet te dragen. Hij keerde terug op het oogenblik, dat dit Volk niet het minste verlangen had hem weer te zien. Hij wenschte zijn levensdagen te slijten als een „vergeten burger" te midden van „zijn Volk", dat door hem in den hoogsten nood snoodelijk werd verlaten en heeft nu den euvelen moed nog eens nadrukkelijk uiteen te zetten, welk een kortzichtig en onbetrouwbaar bewindsman hij is geweest. Naast deze rol van „vergeten burger", in welke rol men hem in een verborgen hoek, ver buiten onze landsgrenzen, nog wellicht had kunnen vergeten, heeft hij de vermetelheid den „vergeetachtigen regeerder" te simuleeren, die zich zijn wandaden niet herinnert jegens allen, die het wèl meenden met ons Volk en Vaderland, inzonderheid jegens zijn nationaal-socialistische landgenooten, die hij met voorbedachten rade prijsgaf aan de grofste bejegening en die hij mishandelen liet en zelfs den dood heeft ingejaagd. In de handen van dezen man als minister-president was het lot van ons Volk gelegd. Voornamelijk door hem moest de Koningin worden voorgelicht. Voor een belangrijk deel droeg zij met hem de verantwoordelijkheid. Onder deze voorwaarden moest het wel gaan, zooals het **is** gegaan, zelfs indien de ontbindende krachten, die wij allengs hebben leeren kennen, ons volksbestaan niet reeds grondig hadden ondermijnd. Maar laten wij ons afwenden van dien man met den weerzin, dien zelfs

zijn gewezen medestanders voor hem
ten hebben. Als onbeholpen staatsman
men hem desnoods nog kunnen laten
pen. Voor zijn wandaden en schavu
streken zal hij zich nog verantwoo
moeten.

Het was op een dier wonderba
schoone herfstdagen van hèt jaar 1939,
op den Ruigenhoek, het vorstelijk verbl
de Scheveningsche duinen, door de Ko
gin een conferentie was bijeengeroe
waaraan deelnamen J. F. Fürstner,
admiraal en chef van den marinestaf;
Reynders, luit.-generaal en chef van
generalen staf; H. Colijn en enkele a
ren. Het was de wensch der Koningin,
schoon wel wat erg laat, om zich van
kundige zijde te laten voorlichten om
onze land- en zeemacht, haar gevec
waarde, de sterkte, de geoefendheid en
dies meer zij.

De uitspraak der beide eerstgenoe
heeren was openhartig en vernietig
Met enkele woorden gezegd kwam het
gebrachte verslag erop neer, dat er vrij
niets van deugde. Dit was trouwens
een ieder, die niet met blindheid geslo
was, uit de verregaand miserabele houd
van zoovele onzer officieren en het gros
manschappen, het tekort aan materiaal
elk gebied, de volstrekt onvoldoende
oefendheid en bovenal de jarenlange
dermijning onder partijpolitieke invloe
van den geest van den troep tot in de ho
ste leiding, reeds lang overduidelijk
worden. Het is een buitengewoon onple
rige conferentie voor den sterken man
lijn geweest, die als minister-president
voorafgaande regeeringen krachtig
medegewerkt aan de vrijwel volledige
reddering van leger en vloot.

Desniettemin was het en bleef het E
land vóór en Engeland ná. Iets anders
er niet. Dit moge bevreemdend zijn,
van de geweldige macht van het opko
de Duitschland onder Adolf Hitler toch
iets tot onze verantwoordelijke kringen
zijn doorgedrongen, ondanks de misle
de voorlichting door een verjoodschte
Voor hen, die het ware wezen der z
naamde democratie hebben leeren ke
is het volkomen duidelijk, dat de bela
van ons Volk desniettemin ook seder
conferentie op den Ruigenhoek vlo
werden opgeofferd aan de belangen v
heerschende kliek joden en verjood
plutocraten, politieke bonzen en sch
laars van dat soort.

...l lang tevoren vast

...n Hendrik v. Loon
...t Nederlandsche

Het is zeer waarschijnlijk, dat toen reeds ernstige twijfel is gerezen aan de mogelijkheid ons land langer dan een paar dagen te kunnen verdedigen. Ik heb althans toen reeds van deskundige zijde vernomen, dat onze weerstand zonder oogenblikkelijke hulp van Engeland vrijwel nutteloos zou zijn en dus slechts noodeloos bloed zou kosten.

Overbodig te zeggen, dat er geen twijfel bestond of Duitschland zou zich te eeniger tijd genoodzaakt zien ons land te bezetten en wel op grond van het feit, dat deze bezetting voor Duitschland een levenskwestie beteekende, omdat ons land hulp was voor een Engelsche invasie en ...dert lang de Engelsche zijde was gekozen. Men herinnert zich, dat Engeland openlijk heeft verklaard, dat zijn grenzen aan den Rijn lagen en dus ons land omvatten. Men herinnert zich Venlo en Van Kleffens, het gehits tegen Duitschland, den boycot van Duitsche goederen, de verzending van ons goud naar Amerika en de volkomen eenzijdige houding onzer regeerders, welke bleek uit ontelbare feiten en kleinere voorvallen.

Het is zeer wel mogelijk, zelfs waarschijnlijk, dat toen reeds betwijfeld werd of de „Engelsche hulp" wel afdoende en tijdig zou worden verleend. Tegelijk daarmede werden onder het motto „zeker is zeker" de voorloopige maatregelen der verplaatsing onzer regeering naar Engeland getroffen en ook het vertrek van het Koninklijke gezin voorbereid. Stellig zal ook in dit opzicht de waarheid niet verborgen kunnen blijven. In ...er geval staan thans reeds twee feiten ...st. **Het eerste feit is, dat eenigen tijd vóór den dag, dat Duitschland een beslissing ...eerde, Dr. Hendrik van Loon aan het ...elijk gezin zijn bezitting in Amerika als ...omstig verblijf ter beschikking stelde.** ...or den oningewijde leek dat waanzin, ...ch later bleek het volkomen in overeenstemming te zijn met de ontwikkeling der ...gen, zooals wij die thans kennen. Ik beschouw dit aanbod van Van Loon als dat van een ingewijde, dus als een indiscrete ...barigheid en verwijs in dit verband ...ar een courantenbericht, dat het antwoord der Oranje's bevatte en dat wij hebben aangetroffen twee dagen vóór het uitbreken van den oorlog. **Het was een hoogmoedig antwoord, dat onze bewondering zou verdienen, indien het niet willens en wetens in strijd was geweest met het tweede feit,**

De Telegraaf
8 MEI 1940

Het Huis van Oranje verlaat zijn post nooit.

AMERIKAANSCH AANBOD AFGEWEZEN.

EEN aanbod van den in Nederland geboren schrijver Hendrik van Loon om zijn huis op Long Island als toevluchtsoord ter beschikking te stellen van het Nederlandsche koningshuis, in geval Nederland zou worden binnengevallen, is op hoffelijke, maar besliste wijze afgewezen.

De heer Van Loon heeft, zoo meldt de „Daily Telegraph" uit de Amerikaansche stad Greenwich, in antwoord op zijn telegram, een schrijven van prinses Juliana ontvangen, waarin Zij namens Haar Moeder en prins Bernhard zegt, dat de schrijver als geboren Nederlander en een kenner van de Nederlandsche geschiedenis behoorde te weten, dat vijf eeuwen lang het Huis van Oranje voor geen enkel gevaar op de vlucht is geslagen. „Onze plaats is hier in Nederland," zoo voegde de prinses er aan toe „of er gevaar dreigt of niet. Wij zullen nooit onzen post verlaten."

nl. de toen reeds vaststaande beslissing, dat het koninklijk gezin in geval van oorlog ons land onverwijld zou verlaten. Het is mij nl. bekend, dat reeds ongeveer een maand tevoren de voorbereidende maatregelen getroffen waren en onder meer vastgesteld was, welke leden van de hofhouding de koninklijke familie zouden begeleiden. Het is mij bekend, dat één der vooraanstaande leden der hofhouding van de daartoe opgemaakte lijst is afgevoerd, omdat zijn vrouw in blijde verwachting was en zij derhalve niet in staat zou wezen van de partij te zijn. Ik wil hier geen namen noemen of een verdere aanduiding doen, omdat ik het betreffende echtpaar niet verantwoordelijk wil stellen voor de laaghartige misleiding van ons Volk, waarvoor anderen verantwoordelijk zijn.

Dit feit is wel in een zeer pijnlijke tegenstelling met hetgeen ons volk in het reeds vermelde Telegraafbericht is opgedischt.

Ik wil het ditmaal hierbij laten, al zal ik wellicht nog later de gelegenheid vinden eenige beschouwingen te wijden aan het complex van leugens en bedrog, dat in het bijzonder de ambtsperiode van onzen gevluchten minister-president heeft gekenmerkt.

Op allen, die het wèl meenen met ons Volk, rust de plicht om de waarheid te dienen, ook al zijn de consequenties hard en van ernstigen aard. Ik acht het een verdienste van de Misthoorn, dat dit weekblad onder de moeilijkste omstandigheden dezen plicht steeds voor oogen heeft gehad en dienovereenkomstig geen verantwoordelijkheid heeft geschuwd.

N.

landsche ᛋᛋ-jongens, die in het jaar 1942 tegen dit ontuig van hamer en sikkel, met gevaar voor hun eigen leven er op uit trekken.

Wanneer wij zien, dat over Europa de revolutie davert, dat over steden-vol-duisternis vliegmachines ronken vol doodsgevaar, en knetterend afweergeschut zijn roffelingen laat hooren, dat in titanenkamp de volkeren van Oost en West, van Noord en Zuid tegenover elkander staan, weten wij, dat het de mannen der ᛋᛋ zijn, die uit Denemarken en uit Noorwegen, uit België, uit Frankrijk, uit Spanje en uit Slowakije tezamen aangetreden staan, om één machtige barrière te vormen tegen 't alles te verpletteren dreigend bolsjewisme, ter verdediging van al datgene wat beschaving en cultuur hebben weten te scheppen.

Ook mannen uit Nederland! Sterke, stoere mannen met open oogen, niet kennend de vrees en niet kennend de huichelarij en achterdocht, maar vechtend en kampend met al hun moed en kracht. Toen zij geroepen werden, gingen zij! Traden zij aan: zelfbewust gordden zij het zwaard aan en namen 't geweer op den schouder, namen zij afscheid van vrouw, van moeder en van kinderen! En zij gingen! Niet in verwachting van wel-eens-mogelijke voordeelen of een wellicht, latere, veilige positie bij officieele of semi-officieele instantie's. Zij gingen.... omdat zij den roep van de stem begrepen, die hen sprak van „Plicht"! Alleen maar Plicht! Niets meer en niets minder! Plicht! Een plicht, die ver uitsteeg boven de in hoogdravende woorden geroemde solidariteit, die ver uitreikte boven de bewierookerde bejubelingen van „verdedigers der christelijke beschaving".

Zij gingen.... en bij hun afscheid hoorden zij pas, waarom zij eigenlijk gingen.... en als zij straks éénmaal zullen zijn teruggekeerd, zullen zij zich wellicht nog andere idealen toebedacht zien: zullen wellicht weer andere formuleeringen gevonden blijken: idealen.... en formuleeringen.... noodig om den niet zijn Plicht begrijpenden kameraad tot overtuiging te brengen, dat ook zijn hulp niet gemist kan worden, noodig om 't erfgoed: 't Vaderland, te verdedigen! De grond, waarop éénς hun wieg stond, waarop éénς hun voorouders woonden, waarop éénς hun kinderen zullen groeien: Bodem.... en Bloed! De verdediging waarvan het Plicht was! *Plicht*, die *zij* begrepen.... zij van de ᛋᛋ! Een natuurlijke levenstaak!

En dan wrokt het in onze keel, dan walgt het in ons hart, als wij nagaan en bedenken, dat hier

ONZE EIGEN VOLKSGENOOTEN VERGUISD WORDEN, GETRAPT GEHOOND

door eigen land- en volksgenooten, door

EIGEN, ZICH NIET-POLITIEK NOEMENDE GEESTELIJKHEID EN KERK!

Het is de R.K. geestelijkheid in Nederland, die zoodoende op *meer dan één wijze* alle pogingen in het werk stelt om

MET JODENDOM EN COMMUNISME DE TOEKOMST VAN DIT VOLK

aan andere belangen dan de volksche ondergeschikt te maken! Hiertegen moet *gewaakt* worden!

HET THUISFRONT ZIJ OP ZIJN POST!

Engeland's financieele situatie in het licht der cijfers

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

DE financieele situatie bij het aanbreken van het vierde kwartaal van het loopende begrootingsjaar heeft menigeen in Engeland hoofdbreken bezorgd. De oorlog wordt hoe langer hoe duurder. In het kalenderjaar 1941 bedroegen de Engelsche staatsuitgaven 4654 millioen pond, tegen 4011 millioen pond in de eerste zestien maanden van den oorlog. Terwijl het gemiddelde over de laatstgenoemde periode 251 millioen pond per maand beliep, zijn de uitgaven in 1941 dus opgeloopen tot dooreengenomen 388 millioen pond per maand. Zooals in Engeland van officieele zijde wordt toegegeven, moet het conflict in Oost-Azië dezen gang van zaken nog bespoedigen, zoodat de tot 31 Maart loopende begrooting geheel en al op losse schroeven is komen te staan.

Bij het Engelsche financieele beleid werd vastgehouden aan de oorspronkelijke doelstelling om een zoo groot mogelijk gedeelte van de staatsuitgaven in oorlogstijd te bestrijden uit de gewone middelen. En voor zoover dit niet mogelijk blijkt, is de schatkist er op uit om de ontbrekende gelden ten minste op langen termijn op te nemen. Deze doelstelling is niet alleen uit zuiver fiscale overwegingen voortgesproten, doch zij werd tevens gehuldigd met het oog op de omstandigheid, dat het er op aan kwam, de overtollige koopkracht weg te zuigen en zoodoende het in Engeland zoo vaak opdoemende inflatieschrikbeeld uit te bannen. De belastingopbrengst in de eerste drie kwartalen van het loopende fiscale jaar — 1 April tot 31 December 1941 — heeft nog in de eerste plaats in het teeken gestaan van voorgaande belastingverhoogingen. De in Juli j.l. aangenomen draconische verhooging van de inkomstenbelasting tot 6 sh. 6 d. op het pond bij een jaarlijksch inkomen van 165 pond, tot 10 sh. bij de middelmatige inkomens en tot 18 sh. 6 d. bij de grootste inkomens, welke verhooging pas op 1 Januari 1942 in werking trad, heeft dus op de belastingopbrengst van de bovengenoemde periode geen uitwerking gehad. Zooals bekend had men in Engeland reeds voor deze — vierde — verhooging van de inkomstenbelasting, waardoor aanvankelijk drie, naderhand vier millioen Engelschen voor den eersten keer belastingplichtig worden gemaakt, ook de indirecte belastingen herhaaldelijk omhooggeschroefd, zooals de accijnzen op tabak, bier en alcohol. Hierbij komen nog de oorlogswinstbelasting, die aanmerkelijk verscherpt werd toen Churchill aan het bewind kwam, de verhooging der vermakelijkheidsbelasting en de verhooging der posttarieven. De hoogere belastingopbrengst kwam in hoofdzaak op rekening van invoerrechten en indirecte belastingen, alsmede van de weeldebelasting, een aparte heffing op de niet van vitaal belang zijnde goederen. Met ingang van het laatste, op 1 Januari 1942 aangebroken kwartaal van het loopende fiscale jaar zal derhalve de inkomstenbelasting met haar verschillende schakeeringen weer op den voorgrond treden.

Indien men in de meening mocht hebben verkeerd op deze wijze het oploopen van de staatsschulden afdoende te kunnen breidelen, zoo valt te constateeren, dat de uitkomst vrijwel nul is geweest. Door het voortdurend stijgen van de staatsuitgaven hebben ook de vele belastingverhoogingen allerminst aan haar doel beantwoord. Integendeel, terwijl de gewone middelen in het belastingjaar 1940—'41 nog 36 pct van de staatsuitgaven dekten, is dit percentage over de eerste drie kwartalen van het loopende fiscale jaar teruggeloopen tot 34 pct. Zoodoende ligt het voor de hand, dat het aangaan van leeningen nog steeds de voornaamste bron voor de Engelsche oorlogsfinanciering vormt en dat de Engelsche politiek niet gedoogt, dat er eenigerlei verslapping intreedt ten aanzien van het beroep, dat sedert het begin van den oorlog op de geldmarkt en de spaarpenningen wordt gedaan. Integendeel, het groeiende deficit dwong de regeering ertoe, de propaganda voor de credietverleening ter voortzetting van den oorlog met alle mogelijke middelen te versterken, waarbij bovenal het oog op de groote massa werd geslagen. De inschrijvingen op de oorlogsleening hebben dan ook in October j.l. het eerste milliard pond overschreden. In die gunstige verhouding tusschen de schuldenlast op korten en die op langen termijn moet het eenige lichtpunt voor het Engelsche financieele beleid worden gezien. De regeering Churchill is er, dank zij de rantsoeneering van levensmiddelen en kleeding, alsmede het inperken van de productie van consumptiegoederen, ten minste in geslaagd, om de schulden op korten termijn, die op 31 December 1941 met 3.6 milliard pond een recordstand bereikten, in hun opwaartschen gang te remmen. In verband met deze omstandigheden doet zich ten aanzien van den stand van de Engelsche oorlogsfinanciering op 31 December j.l. voor het loopende begrootingsjaar het volgende beeld voor:

1 APRIL — 31 DECEMBER 1941

Staatsuitgaven	3496 millioen pond		
gedekt door:			
gewone middelen	1221	" "	= 34 pct.
leeningen	1476	" "	= 43 "
schulden op korten termijn . . .	798	" "	= 23 "

Het groeiend aandeel van de schulden op langen termijn in de oorlogsfinanciering komt bij een vergelijking met het fiscale jaar 1940—'41 nog beter uit:

(in millioenen pond)

jaar	uitgaven	gewone middelen	leeningen	schulden op korten termijn
1940-41	3484 = 100 pct.	1408 = 36 pct.	1041 = 27 pct.	1435 = 37 pct.
1941-42 *)	3496 = 100 "	1221 = 34 "	1476 = 43 "	798 = 23 "

*) 1.4—31.12.41

Het overheerschende kenmerk van het Engelsche financieele beleid blijft echter, dat men er in weerwil van alle inspanning niet in is geslaagd om het aandeel van de gewone middelen in de staatsontvangsten op te voeren. Zulks blijkt uit het volgende overzicht:

(in millioenen pond)

jaar	uitgaven	gewone middelen	crediet
1939-40	1933 = 100 pct.	997 = 53 pct.	936 = 47 pct.
1940-41	3884 = 100 "	1409 = 36 "	2476 = 64 "
1941-42 (1.4—31.12)	3496 = 100	1221 = 34 "	2274 = 66 "
1941-42 *)	4407 = 100 "	1786 = 38 "	2920 = 62 "

*) begrooting

Uit het bovenstaande blijkt, dat de gewone middelen in het begrootingsjaar 1939—40 — met 7 oorlogsmaanden — toch nog 53 pct van de staatsuitgaven dekten om echter in het volgende begrootingsjaar 1940—'41 af te zakken tot 36 pct en in de eerste negen maanden van het loopende fiscale jaar zoowaar tot 34 pct. In de begrooting voor het tegenwoordige huishoudjaar werd weliswaar gerekend op het binnenkomen van 38 pct uit de gewone middelen, doch zooals gezegd, moet het in het midden worden gelaten, of deze berekening zal kloppen.

Ook de tegenwoordige gang van zaken bij het opnemen van gelden op langen termijn wordt door de Engelsche regeering, gezien het gebrek aan animo tot inschrijven bij het Engelsche volk, als onvoldoende aangezien. Zooals bekend, moet het georganiseerde crediet zich met een gemiddelden rentevoet van ruim 1 pct tevreden stellen, terwijl de groote massa van de inteekenaren dooreengenomen 2¾ pct vergoed kreeg. Het buitengewoon aanzwellen van de deposito's bij de banken en de enorme uitbreiding van den sluikhandel zijn duidelijke symptomen voor het feit, dat er nog geweldige bedragen in omloop zijn, waarop de schatkist tot dusver geen vat heeft gekregen.

Zoodoende hangt de Engelsche financieele politiek nog in de lucht. Men weet niet, hoe de oorlogsuitgaven zich in het nieuwe huishoudjaar door het toedoen van de krijgsverrichtingen in Oost-Azië zullen ontwikkelen. Men beseft alleen, dat het steeds lastiger moet worden om voor de geweldige oorlogskosten dekkingsmiddelen te vinden, die niet van inflatorische strekking zijn.

De huidige oorlog is Engeland tot 31 December 1941 reeds op 8.7 milliard pond komen te staan, dat is 2.2 milliard pond méér dan voor het tot een goed einde brengen van den wereldoorlog werd uitgegeven, althans indien men de destijds aan de bondgenooten verstrekte credieten buiten beschouwing laat. Aangezien Engeland zich op den duur niet opgewassen voelt tegen den onheilspellenden druk dezer lasten, zoekt het ook in dit geval zijn toevlucht bij de Vereenigde Staten. De onderhandelingen om een „pool" te maken uit de oorlogsmiddelen van weerskanten, waartoe de Engelschen ook de financiën rekenen, zijn nog aan den gang, zonder dat tot dusver iets werd vernomen van een oplossing, die naar den smaak van Engeland moet zijn.

DE JOODSCHE SMARTEN VAN ZUS SCHIPHORST

Een der ijverigste furie's van de Oranje-bolsjewieken te Alkmaar is de bekende tandartswederhelft Zus Schiphorst-Stokhuyzen, Kennemerpark 30.

Onlangs moest deze zeer sociaal voelende lady zich verantwoorden voor den economischen rechter, aangezien zij zich had verlaagd tot het opkoopen van gestolen vetkaarten van een zwerver, die daarmede aan haar deur kwam leuren. Hoewel zij blakend van verontwaardiging voor de autoriteiten verscheen, ontliep zij haar straf niet.

Haar lieve zoontje moest eenigen tijd geleden tot de orde worden geroepen wegens zijn allesbehalve respectvol optreden tegenover de Duitsche Weermacht.

Ondanks deze correcties lijdt zij nog steeds onafgebroken aan oranje dag- en nachtmerries; geneeskundige hulp zal niet baten......

Haar huis is dan ook een geliefkoosde verblijfplaats van „Keuvel en Klessebes" en ook de jood ontbreekt natuurlijk niet in dit roddelcentrum, te meer daar Zus zeer levenslustig is.

Haar beste vriend was wel de Palestijnsche ladykiller Benjamin Kuyper, die onlangs met zijn rasgenooten uit Alkmaar moest „evacueeren". Voordat dit smartelijk verlies haar trof, baarde zij nog opzien door stevig gearmd met haar Voor-Aziatische partner door de straten van de Kaasstad te trekken.

Op den dag van zijn vertrek kende haar leed echter geen grenzen meer. Met een rood behuild gelaat en eindelijk eens niet meer tot spreken in staat — iets wat tot de onmogelijkheden scheen te behooren — bracht de diepbedroefde verlaten bruid haar Joodje naar den trein.

Het station was bijkans onbegaanbaar door tranen en speeksel......

Eindelijk werd het vertreksein gegeven. Met een laatste krachtinspanning verhief Jodenzus zich in haar volle lengte en krijschte boven het rumoer van den wegrijdenden trein uit: „Tot weerziens!"

Het zal tijd worden, dat deze jodenvoetveeg, die den stand van de Germaansche vrouwen op een dergelijke wijze besmeurt, hardhandig tot bezinning wordt gebracht. Ons inziens zitten er in de gekkenhuizen verstandiger lieden.

BLOED EN WELLUST

Nog steeds worden Jahwe's schunnige lievelingen uit het Oude Testament onze jeugd ten voorbeeld gehouden!

PROF. OORT en Dr. Hooykaas, twee zich noemende *moderne Nederlanders*, hebben een vertaling van den bijbel in het licht gegeven, die bestemd is voor onze jongeren.

Waarom de hoog- en zeergeleerde heeren zich daartoe aangetrokken voelden?

Luister wat zij zelf zeggen:

„De bijbelsche verhalen brengen de lezers ervan nader tot God en leiden hen op tet de kennis der allerhoogste waarheid."

Volgens deze heeren theologen is er geen beter boek om het volk in zijn prilste jeugd op zijn plichten te wijzen dan de bijbel, want — zeggen zij — zonder godsdienst is er geen zedelijkheid.

Deze „moderne" Nederlanders gaan zelfs zoo ver, dat zij van den bijbel een soort zedelijkheidshandboek maken. Ze zijn van meening, dat, op z'n zachtst uitgedrukt, twijfelachtige figuren als Abraham, Lot, Noach, Jozef, Mozes, David, Salomo, Elia, Elisa en soortgelijke heele en halve jodenheiligen der christelijke kerk aan de Nederlandsche jeugd moeten worden voorgesteld als d e toonbeelden van zedelijkheid, als d e voorbeelden voor de opvoeding onzer jongens en meisjes!

In de z.g. christelijke kringen wordt over het sexueele leven van den mensch nooit gesproken. Men gaat deze problemen angstvallig uit den weg. De onschuldigste vraagstukken op dit gebied worden vermeden. De ouders verzinnen allerlei sprookjes, wanneer hun kinderen naar het „hoe" en het „waarom" van de levensgeheimen vragen.

Deze ouders, die er niet aan zouden denken hun kinderen naar waarheid het ontstaan van den mensch te vertellen, deze zelfde ouders schromen niet hun kinderen elken dag hoofdstukken uit het oude testament voor te lezen, waarin god Jahwe en zijn discipelen aan het woord zijn; vertellingen, die een huzaar doen blozen.

Zij gaan zelfs zoover, deze christelijke ouders, dat zij er niet aan denken, die hoofdstukken over te slaan, waarin rondweg de grofste pornografie wordt gepredikt.

Integendeel! De bijbel is voor deze menschen het boek der boeken. Er mag geen letter aan veranderd worden. Het moet in zijn geheel worden aanvaard. Wie er aan tornt, is een afvallige, een heiden. Hoe zou men ook aan Jahwes woord kunnen twijfelen?

Onze christelijke jeugd, d.w.z. de jeugd, waarvan vader en moeder hun kinderen van dag tot dag met den paplepel den zuurdesem van den joodschen geest, waarvan het O. T. is doordrenkt, ingeven — deze jeugd groeit op en verheerlijkt b.v. Mozes als de groote held uit het oude testament. Mozes, die een doodslager en een woordbreker was (Exodus II : 14). De kerel was het toppunt van wreedheid en barbarschheid. Geen enkel middel liet hij ongebruikt om zijn zin te krijgen. Hij liet alle eerstgeborenen worgen — van den rijkste tot den armste — ja zelfs van het vee (Exodus XI : 4, 5, 29). Een heel leger liet hij verdrinken in de Roode Zee (Exodus XIV : 28). Hij deed dit niet uit zelfbehoud. Integendeel. Hij had er plezier in. Zijn zuster Mirjam en andere vrouwen schepten er eveneens genoegen in. Uit vreugde over Mozes' wandaden dansten zij. Mirjam nam een trommel in de hand en de anderen speelde daarbij op fluiten (Exodus XV : 20, 21).

Mozes was een doodgewone misdadiger, die onschuldige vrouwen en kinderen liet afslachten, zonder genade. Die kende hij niet. (Numeri XXXI : 17). Deze sadist liet zijn vijanden levend in den grond stoppen. Gelooft gij het niet? Lees dan maar eens in dit verheerlijkte boek hoofdstuk XVI van Numeri, de verzen 31—34.

Gij vraagt: hoe is het mogelijk, dat er nog menschen zijn, die hun kinderen dezen Mozes kunnen voorstellen als de man, die met God sprak!

Is het niet een beleediging voor den Germaanschen mensch zelf, dat deze geestelijk minderwaardige — deze krankzinnige man, onze jeugd wordt voorgesteld als een held?

En was dit nog maar de eenige figuur uit den bijbel, die geestelijk defect was. Maar er zijn tientallen van deze z.g. heiligen, die in zedeloosheid en moordlust niet voor Mozes onderdoen. Lees het boek van Jozua maar eens in zijn geheel door, dan zult ge zien, dat het van moorden en plunderen aan elkaar hangt. Jozua was een grootmoordenaar, die na de inneming van Jericho alle mannen en vrouwen, jong en oud, liet vermoorden. Alleen de hoer Rachab, die haar volk verraden had, werd gespaard. Hij — Jozua — versloeg de Gibeonieten en doodde hen allen. Hij liet de lijken der Koningen nog eens extra aan galgen ophangen. „Hij doodde al wat leven had, zooals de Heere (dàt is dan Jahwe, de god der joden) hem bevolen had", „want gelijk ik geweest ben met Mozes zoo wil ik met U zijn; ik zal u niet verlaten, noch van u wijken." (Jozua I : 5).

Jozua stond dus wel in aanzien bij Jahwe en het oude volk, en het is geen wonder, dat zijn huidige nakomelingen hun vingers aflikken bij de gedachte aan een „bijltjesdag", die hen straks zou wachten.

Er waren er trouwens meer in het O.T., die zich in Jahwes gunst mochten verheugen. Ja — er wordt zelfs een man in het oude testament genoemd, die de bijzondere gunsteling van Jahwe was; een man naar Jahwes hart bij uitnemendheid.

Die man was David!

Laat ons maar dadelijk zeggen, dat er geen vorm van wreedheid en vuilheid bestaat, waaraan deze man zich niet heeft schuldig gemaakt. Hij begon als plunderaar en brandschatte alles, wat maar binnen zijn bereik kwam (1 Samuel XXIII : 5). Hij werd een echtbreker en de moordenaar van Ulriah, om zich in het ongestoord bezit van diens vrouw Bathseba te kunnen verheugen (2 Samuel XI : 4, 5, 15). Hij was een wellusteling, die alles uit den weg ruimde wat de bevrediging van zijn lusten in den weg stond. Bovendien was hij een lafaard, die op zijn sterfbed zijn zoon beval, den veldheer Joab, die hem steeds trouw gediend had, te vermoorden. (2 Samuel XI : 4).

Het zijn deze fijne heeren, die door de christelijke vaders en moeders, de z.g. geloovige orthodoxen, aan hun kinderen tot voorbeeld worden gesteld!

Nog dagelijks wordt de Schundliteratuur van het Oude Testament in honderdduizenden exemeplaren gratis beschikbaar gesteld door de bijbelgenootschappen en onder het volk verdeeld.

In plaats van het volk te onderwijzen in gezondheidsleer, lichamelijke opvoeding en al die problemen, die een volk gezond kunnen maken, wordt dit vunzige en vieze oude testament dat door zijn demoraliseerende tendenzen de kracht van een gezond volk ondermijnt en de verziekelijking in de hand werkt, gebruikt als paedagogisch voorlichtingsmiddel bij uitnemendheid.

Zoo worden ook ijdelheid en hoovaardigheid aangekweekt — twee verderfelijke eigenschappen. Hoe is het anders mogelijk, dat Salomo bij uitstek in den bijbel wordt geprezen? Hij was een ijdel man, die een vroolijk leventje leidde en een harem had van honderd vrouwen, die hij van overal bij elkaar had gescharreld (1 Koningen XI : 3).

Zoo zijn er meer.

De profeet Elia, hooggeroemd als hij was, was eigenlijk maar een massa-moordenaar. Hij liet 450 priesters slachten en verdrinken in de beek Kison (I Koningen XIX : 40).

Zijn opvolger, de profeet Elisa wordt hemelhoog geprezen, zijnde de man naar Jahwes hart. Hij liet 42 onschuldige kinderen door beren van elkaar scheuren, omdat zij hem voor kaalkop hadden uitgescholden. (2 Koningen II : 23—25, 3).

Wij mogen in dit verband vooral den aartsvader Abraham niet vergeten. Indien er één is, die in het oude testament wordt geprezen, dan is hij het. En toch was hij niet beter dan de andere aartsvaders, heiligen en profeten, die hierboven genoemd zijn.

Hij gaf, omdat dit in zijn kraam te pas kwam, zijn vrouw uit voor zijn zuster en liet haar gebruiken door een vijandelijken rooverhoofdman (Gen. XII : 11—14, 16, 19). Hij speelde de rol van een souteneur, want hij liet zich met geschenken overladen (Genesis XVI : 2). Toen het zaakje spaak liep en het bekend werd, dat Sara zijn vrouw was, kreeg hij haar terug, zonder bestraft te worden (Genesis XXII : 1—14).

De jood Abraham dacht natuurlijk: het zaakje heeft in ieder geval winst opgeleverd! Een gewone souteneur dus.

Zooals bij de joden veelvuldig het geval is, leefde Abraham, toen hij geen kinderen kreeg bij zijn vrouw, met haar goedvinden met zijn dienstmeid Hagar. Sara werd jaloersch, toen Hagar Abraham een kind schonk en Abraham stuurde Hagar met zijn zoon de woestijn in (Genesis XX : 2).

U ziet — een prachtmensch. Een voorbeeld, vooral voor de jeugd. In het oude testament wordt verteld, dat Abrahams vrouw hem toch nog op hoogen leeftijd een zoon schonk en dat Abraham op Jahwes bevel zijn zoon zou offeren. Hij had het mes al in de hand om het kind te vermoorden, toen hij in de uitvoering ervan werd verhinderd.

Wat zou er tegenwoordig met zoo'n man gebeuren? Hij zou worden opgesloten in een krankzinnigengesticht, als een gevaarlijke gek.

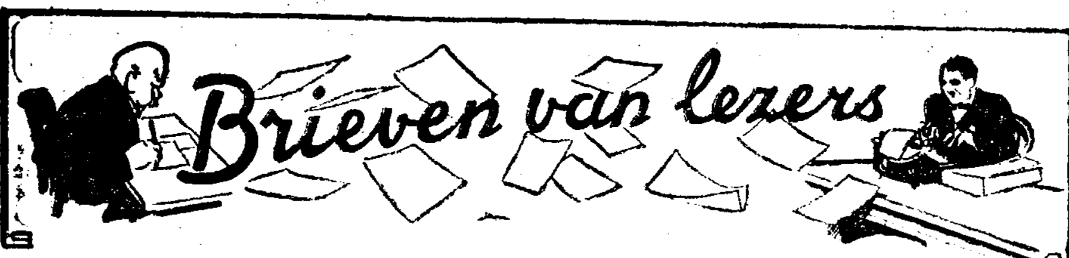
Abraham gaf nog een ander maal zijn vrouw voor zijn zuster uit, nl. tegenover Abimelech.

Zijn deze verhalen „stichtelijk" en geschikt voor jeugdliteratuur?

Denk nu niet, waarde lezer, dat de heeren, die wij hierboven noemden, uitzonderingen zijn. Bijna al deze aartsvaders en zoogenaamde heiligen zijn geestelijk defect. Daarom is het oude testament n i e t geschikt voor de bevordering der deugden van den Germaanschen mensch. Het is tè veel pornografie, Schund. Het leent zich bij uitstek voor behandeling in joodschen kring — niet bij ons! Dit boek mag niet komen in de handen onzer jongeren en is zeker niet geschikt om te worden voorgelezen tot stichting en verheffing.

Multatuli had gelijk, toen hij het een boek noemde: „dat onovertroffen is in schandelijke taal en walgelijke vuiligheden." Moge dit inzicht spoedig gemeengoed worden!

Het verzet van het volk tegen de brutale houding der joden in ons land, speciaal in de groote steden, en het ergerlijk-slappe optreden hiertegen neemt hand over hand toe. Dagelijks ontvangen wij meerdere brieven, waaruit blijkt hóe zeer men het moe is overal en op elk gebied door de joden te worden geterroriseerd Hopenlijk beseffen de bevoegde autoriteiten, dat het zoo niet langer kan gaan. Wanneer de sterke arm geen eind maakt aan de smouzen-heerschappij, zal de opgekropte woede van het volk zich ruim baan verschaffen. Maar dàn is het uit met Juda's koningschap in dit land!

JODEN in de werkkampen

Geachte Redactie,

Uw artikel „Het menu van den jood" heb ik in Uw blad gelezen. Ik erger mij er toch zoo aan, als ik lees, dat die vuile smouzen het nog zoo erg goed hebben, terwijl tienduizenden volksgenooten van ons dat niet krijgen. Mij is bekend, dat in het Rijkswerkkamp te Gijzelte joden zijn, die in Stadskanaal en andere plaatsen alles opkoopen wat er maar te krijgen is: drups, koek. enz. Zij vertellen dan aan de menschen, dat alles wat zij koopen voor hun kameraden in het kamp is, maar in werkelijkheid wordt het verkocht met groote winsten. Ook gaan drups en koek naar Amsterdam; hoe het jodentuig dat gedaan krijgt is mij een raadsel. Ik schrijf U dit, daar ik wel weet, dat U er werk van zult maken, want er valt daar in dat kamp heel wat te doen om die smouzen eens aan hun verstand te brengen, dat hun tijd van zwendelen en rooven voorbij is. Ik hoop, dat er in het kamp eens nationaal-socialistisch toezicht komt, dan zijn die joden niet meer zoo brutaal en leeren zij orde en tucht. Hoogachtend,

Amsterdam v. d. L.

JODEN in de gevangenis

Weled. Heer,

Hier vallen eenige dingen voor, die ik U even wil mededeelen. En ik hoop, dat U er zoo spoedig mogelijk verandering in zult brengen, want hoe zooiets nog plaats kan hebben, is voor mij onbegrijpelijk. De joden, die hier zijn, vierden 10 dagen paaschfeest op een aparte zaal. Er werd hun een extra rantsoen kouscher eten verstrekt en tevens ontvingen zij nog hun toewijzing van de cantine. Wij hebben een onderhoud met den directeur aangevraagd om te vragen of wij ook een extraatje kregen voor de Paaschdagen. Ons werd medegedeeld: „Dat zullen wij nog wel eens zien, als er buiten de distributie om voor jullie nog iets is te krijgen." Dus nul op het rekest. Voor de joden echter is er wèl een extra voeding geweest. Dit zijn dingen, die wij niet mogen toestaan, dunkt mij. 's Morgens om 8 uur of 's avonds om kwart over zes zaten de Joodsche gasten vriendelijk onder elkaar, vlak naast de keuken.

Dat U spoedig werk van deze zaak zult maken, vertrouw ik U wel toe.

Amsterdam B.

JODEN als artsen bij arische inrichtingen

Kameraden,

Hiermede breng ik het volgende onder Uw aandacht:

Op de Prinsengracht 171 te Amsterdam bevindt zich een z.g. hofje van de Doopsgezinde Gemeente.

Het grootste gedeelte van de daar wonende vrouwen heeft nog steeds een joodschen dokter, n.l. Dr. Juda, wonende Leliegracht 15, alhier.

Wel heeft deze jood zich laten doopen, maar hij stamt uit voljoodsche ouders.

Zijn vrouw, ook jodin, wordt verpleegd in een inrichting; als bijzit heeft hij nu een arische vrouw.

Genoemde jood is ook nog steeds verbonden aan het A.Z.A.

Tevens breng ik onder Uw aandacht, dat de jood Dr. Tak, wonende Hoofdweg 54, nog steeds een arische dienstbode heeft, leeftijd ongeveer 18 jaar.

Kunt U misschien een en ander onder de aandacht brengen van de bevoegde autoriteiten?

Hou Zee!

Amsterdam B.

JODEN op het podium

Volksgenooten,

In het „Algemeen Handelsblad" zag ik onlangs een advertentie van het optreden van een circus in Zandvoort bij het Groot Badhotel en daarin stond zeer tot mijn verbazing vermeld: Optreden van BOB SCHOLTE en zijn orkest. Nu weten we allen wel, dat Bob Scholte indertijd de refrein-zanger was van het amusementsorkest van Kovacs Lajos (Louis Schmidt), maar weet U, dat de beroemde (?) Bob een rasechte Jood is? Hij luistert, meen ik, naar den naam van Paardekooper! Ik vraag mij in gemoede af: Kan dat maar doorgaan, dat die woestijn- en platvoetloopers, die kromneuzen, steeds ongemoeid hun gang gaan? Dat is toch té erg!

Hoogachtend,
Uw d. w. d.

Utrecht K.

JODEN als ariërs

Waarde Heer,

Hoe groot was mijn verwondering, te moeten vaststellen dat de vorige week de destijds uit Duitschland geëmigreerde jood Kronheimer in het huwelijk trad met de arische mej. Verbruggen en wel ten stadhuize alhier. Alles wat de jood bezat had hij reeds vóór den 10den Mei 1940 op haar naam gezet.

Ik vraag mij af, U dit onder het oog brengend, hoe het kan, dat in Nederland, te Den Haag, in Maart 1942 de jood Kronheimer in het huwelijk treedt met het arische meisje Verbruggen? Hij is jood volgens de laatste bepalingen in deze materie. Dit is nauwkeurig vastgesteld. Kan een dergelijk huwelijk plaats vinden, zonder dat zoo'n jood snel in een concentratiekamp verdwijnt? Kan zoo'n huwelijk ontbonden worden? Hebben Nederlandsche gemeenteambtenaren ten stadhuize hieraan langs duistere wegen medegewerkt?

Het lijkt me wel van belang, dat hier klare wijn geschonken wordt!

Hoogachtend,

Den Haag S.

JODEN in den A.N.W.B.

Geachte Redactie,

Beleefd verzoek ik U onder „ingezonden" een plaatsje in Uw blad voor het volgende:

Heden werd ik opgebeld door (den heer) Boas, advertentie-vertegenwoordiger van den A.N.W.B., die vroeg of hij mij kon bezoeken met het doel mijn afgeloopen advertentie-contract der A.N.W.B.-bladen te verlengen.

Uit den aard der zaak ben ik daarover ten zeerste verwonderd, daar de A.N.W.B. niet zoo maar een gewone vereeniging is, doch wel degelijk als een semi-officieel lichaam te beschouwen is. Op bevel van den P.G. zijn onze bedrijven gelukkig terecht verboden voor Boassen, etc. doch op deze wijze wordt men verplicht hen desondanks in z'n zaak te ontvangen.

Verder meen ik nog, dat de A.N.W.B. tot de vereenigingen behoort, waarvan het lidmaatschap voor Joden verboden is, zoodat gasten-leden A.N.W.B. zonder voorbehoud kunnen worden toegelaten. Indien men echter de lijsten der nieuwe leden in het off. orgaan eens doorkijkt, meen ik te mogen betwijfelen of hier wel serieus de hand aan wordt gehouden. Namen als Stibbe, Cohn, Arons, Salomons, e.d. geven toch op zijn zachtst uitgedrukt te denken.

Met vriendelijken dank voor plaatsing van bovenstaande regels,
met nat.-soc. groet,
Hotelhouder.

JODEN in de kapperszaken

Als bewoner van Nieuw-Zuid (Rivierenbuurt), heb ik met voldoening mogen constateeren, dat diverse établissementen, alsook plantsoenen, etc. voor joden verboden zijn geworden. Welke overwegingen daarbij een rol hebben gespeeld, deze kunnen velerlei zijn.

Doch wat te zeggen van de vele coiffeurszaken, welke in deze buurt gevestigd zijn en waarvan het gros der cliënten tot het jodendom behoort. Zou het uit een oogpunt van hygiëne niet zéér gewenscht zijn, dat ook hier de huidige instanties ingrijpen en bepaalde zaken aanwijzen, waar uitsluitend jodenklanten bediend worden en de overige voorzien worden van een plakkaat met het bekende opschrift: „Verboden voor joden"?

Uit het oogpunt van besmetting gaat het bovenstaande vóór het verbod voor café's, ijssalons, apotheken, wandelwegen, scholen, plantsoenen en parken, bad- en zwemgelegenheden, theaters en bioscopen, dansgelegenheden, etc. (Wanneer volgen de trams en bussen?!)

Mijns inziens heeft een dergelijk verbod alle reden om te worden uitgevaardigd.

Misschien ligt het op den weg van Uwe Redactie de betreffende autoriteiten op bovenstaande attent te maken; ik zeg U bij voorbaat dank voor Uwe welwillendheid.

Hoogachtend,

Amsterdam H.

JODEN als intimi van Ned. officieren

Kameraden,

Het volgende betreft Mr. E. Bonn, advocaat en procureur, tevens oud-directeur van de Rotterdamsche Geldschiet Bank, kantoorhoudende te 's Gravenhage aan de Josef Israëlslaan 57. Of deze jood nog steeds in functie is, weet ik niet. Mocht dit wel het geval zijn, dan moet hij toch zeker spoedig verwijderd worden. Deze jood n.l., die eerst kantoor hield aan de Eerste v. d. Boschstraat te Den Haag, hield aldaar belangrijke bijeenkomsten met officieren van het voormalige Nederlandsche Leger. De jood Bonn was namelijk in het bezit van een groote verscheidenheid tinnen soldaatjes in diverse nationaliteiten, rangen en standen. Met deze tinnen legerscharen werd door de heeren officieren en den jood Bonn tot diep in den nacht geoefend. Of de jood Bonn deze doozen vol tinnen soldaatjes heeft ingeleverd, acht ik sterk aan twijfel onderhevig.

Den Haag Zw.

Het teeken hunner waardigheid

Ik ben bij de luchtbescherming. Die is tegenwoordig op militaire leest geschoeid.

's Morgens aantreden voor onzen commandant.

„Chef" moet je zeggen. „Chef".... echt Hollandsch!

Deze „Chef" heeft natuurlijk een onderscheiding, ook op zijn helm.

Nee — geen hakenkruis of wolfsangel. En ook geen letter, cijfer, cirkel of iets dergelijks.

Waarom zouden ze niet op des Chef's helm een mooie groote „Davidsster" zetten?

Die moet toch in eere blijven!

Op het morgen-appèl, op je nuchtere maag, grinnikt zoo'n vunzige jodenster je aan vanaf des „Chef's" helm.

Wat dunkt U: moet ik het met rijwiellak bedekken? Moet ik er een wolfsangel van maken of zou de overheid zoo wijs zijn de „Chefs"-helmen met een ander versiersel te tooien, binnen niet al te langen tijd?

Heil Hitler!

Den Haag d. G.

Wij vestigen door middel van de publicatie van dezen brief de aandacht der autoriteiten op een bestaanden wantoestand, die blijkbaar op lichtzinnige wijze is veroorzaakt, en die daarom weer met spoed uit de wereld moet worden geholpen. Het is TE dol, dat in 1942 min of meer officieele functionarissen als kenteeken hunner waardigheid een jodenster dragen!

JODEN als bedelaars

Kameraden,

Op Zaterdag j.l., dus op sabbath, werd ik met een bezoek vereerd van een bedelaar en wel een jood. Hij nam met een zwierigen zwaai zijn hoed af en sprak mij als volgt aan: „Ach meneer, ik ben musicus van beroep en uit mijn betrekking gestooten, omdat ik een jood ben. Zoudt U mij iets willen geven, of iets van mij willen koopen?"

Daar ik hem niet bijster vriendelijk aankeek, slikte hij de rest van zijn betoog maar in en maakte dat hij weg kwam. Ik heb dit geval direct aan de dichtstbijzijnde politiepost telefonisch doorgegeven, waarna van daar 2 agenten.... te voet werden uitgezonden. Toen zij bij mij in de straat kwamen, was de jood natuurlijk allang verdwenen.

Maar misschien was dat wel de bedoeling van den dienstdoenden bureaubeambte!

Hou Zee!
Z.

Den Haag

JODEN in vrouwen-coupé's

Mijne heeren,

Met groot genoegen lees ik altijd Uw blad „De Misthoorn" en vraag U nu een oplossing voor het nog steeds voortdurend jodengedoe in de treinen.

Vrijdag j.l. ging ik naar Roermond, bij welke reis ik moest staan in de 2e klasse van Eindhoven tot Roermond, terwijl in de coupé's, voorzoover ik kon tellen, 13 joden vertegenwoordigd waren, die natuurlijk geen plaats voor ons maakten. Zelfs twee dames van hoogen leeftijd moesten staan. Toen ik terug ging van Roermond naar Eindhoven weer hetzelfde. Ik dacht bij mezelf: Er is een vrouwen-coupé 2e klasse. Ook daar echter tot mijn groote ergernis weer twee joden — in de vrouwen-coupé! Ik vroeg hen zich te verwijderen, maar zij zeiden dat zij beiden permissie gekregen hadden van den conducteur om daar plaats te nemen. Is het niet vunzig om in een dames-coupé met dat vullis samen te moeten zitten? De joden haalden heel veel oud goud te voorschijn, dat zij in Limburg hadden opgekocht.

Is daaraan nu geen eind te maken? Bemoeit de overheid zich er niet mee? Hebben wij dit allemaal te slikken? Ik hoop, dat U dit stukje plaatst.

Vriendelijken dank.

Leiden Mevr. D. B.—v. K.

JODEN op stadsbanken

Geachte Redactie,

Toen op de Stadionkade banken geplaatst werden, hebben wij buurtgenooten ons daarover verheugd.

Echter te vroeg, daar zij altijd geheel door Joden met hun aanhang bezet waren.

Plotseling, nu ongeveer 6 à 8 weken geleden, waren wij wederom verheugd bij het zien van de geplaatste bordjes „Voor Joden verboden".

Deze bordjes hebben maar 24 uur geleefd; waarschijnlijk zijn zij verwijderd door Jodenminnende Nederlanders.

Natuurlijk waren op dezen mooien Zondag alle banken weer bezet door woestijngangers!

De vraag is deze: Moeten wij ons dat nu laten welgevallen?

Hou Zee!

Amsterdam B.

Zoolang sommigen, die ons van de Jodenpest moeten bevrijden, in hun slaafsche houding jegens het jodendom in dit land blijven volharden en niet tot het inzicht komen, dat de Nederlander het recht heeft op zijn eigen banken te zitten, en zoolang het toezicht — van welke instanties dan ook — op de naleving der jodenmaatregelen te eenenmale onvoldoende is, zóólang zal deze lezer moeten wachten op den dag, waarop hij zich wèrkelijk bevrijd kan voelen van alle volksvreemde overheersching — Red.

JODEN overal!

Mijne Heeren,

Als abonné van Uw weekblad zou ik gaarne de volgende vragen willen stellen aan de tot antwoorden bevoegde instantie's; tienduizenden Nederlanders achten het dringend noodzakelijk, dat spoedig en afdoende maatregelen worden getroffen ten opzichte van de volgende vraagstukken:

1. Waarom worden dagelijks in vrijwel alle treinen nog joden vervoerd, welke zich meer speciaal bezighouden met den zwarten handel en daarvoor relatie's trachten te bereiken op speciaal voor dat doel afgebakende trajecten en op centrale punten hun gegevens doorgeven aan collega's-parasieten?
2. Om welke redenen worden voor het vervoer van joden (voorzoover dit vervoer als dringend noodzakelijk is te beschouwen) geen aparte coupé's aangewezen?
3. **Is het toelaatbaar dat joden, welken den handel op markten ontzegd is, hun bedrijf thuis voortzetten, zich op deze wijze ook nog onttrekken aan de sociale verplichtingen, welke wel bestaan voor Nederlandsche zaken en daarbij de gelegenheid waarnemen op de bekende wijze geruchten te produceeren?**
4. Waarom zijn de jodenzaken niet verboden voor Nederlanders, voorzoover deze zaken nog door joden worden beheerd?
5. Waarom wordt het den Nederlanders niet ten strengste verboden joden tijdelijk te huisvesten voor het scheppen van de gelegenheid tot het beluisteren van radiozendingen?
6. Waarom zijn nog steeds Nederlandsche meisjes werkzaam in jodenzaken, door joden beheerd?
7. Waarom wordt elke jodenzaak niet duidelijk gemerkt met „jodenzaak", duidelijk zichtbaar vanaf de straat en leesbaar voor iedereen?
8. Is het thans ook nog toelaatbaar dat Nederlandsche vrouwen en meisjes het vuile werk verrichten aan jodenstichtingen, zooals bijvoorbeeld aan het „Apeldoornsche Bosch" te Apeldoorn?
9. Welke strafmaatregelen worden getroffen tegen Nederlanders, die op schijn-contract zaken doen voor — en in opdracht van — joden?
10. Waarom worden niet in alle plaatsen z.g. „jodenwijken" ingesteld, tot dat algeheele verplaatsing der joden plaats kan hebben?

Een afdoend antwoord zal een groot gedeelte van het Nederlandsche volk in zooverre bevredigen, dat dan met de daad wordt getoond, dat de joden, als zijnde het grootste gevaar voor het volk, zoodanig zijn geïsoleerd, dat het contact met de arische bevolking tot het uiterste wordt beperkt.

Instanties, welke de meening zijn toegedaan, dat de tot heden getroffen maatregelen reeds gunstig hebben gewerkt, vergissen zich, staan buiten de werkelijkheid en onderschatten de geraffineerdheid en sluwheid van dit z.g. „uitverkoren", in wezen on-Nederlandsche ras.

Hoogachtend,

Apeldoorn H.

JODEN eruit!

Geachte Redactie,

Jaren geleden wisten en schreven wij reeds van die joodsche ploertenbende, zooals „De Misthoorn" wekelijks schrijft over de boeven van Zion. Wordt het nu niet langzamerhand tijd om met de schoonmaak te beginnen en het kostbare papier met schoonere lectuur te bedrukken? Alleen van het lezen over die jodenkliek word je al misselijk. De slagzin „Juda verrekke" moet nou maar eens in toepassing gebracht worden, want het is meer dan erg, dat in dezen tijd nog zooveel van die parasieten rondloopen, saboteeren en O.Z.O.-viezigheden verspreiden. Weg met het vuil! Wij snakken er naar om opruiming te houden, zoodat onze jongens, als zij van het front teruggekomen, zich niet meer behoeven te ergeren aan dat jodengespuis. Zij verdienen dat zeer zeker en hier ligt tenslotte het begin voor de nieuwe samenleving.

Nederland, maak schoon je nest;
Bevrijd je van die Jodenpest!
Waarom nog langer gewacht?

Heil Hitler!

Ommen. A. O.

Wie den Man van Deventer niet kent is geen rasechte Nederlander meer

Dat was de brutale slagzin van den even brutalen Jood van Deventer wiens beminnelijkste tronie men hiernevens ziet afgebeeld — overgenomen uit een onlangs door hem uitgegeven prospectus.

„Wie kent mij niet....?? Ik geloof momenteel dat heel Holland mij kent: DE MAN VAN DEVENTER. Bekend en beroemd geworden door zijn KLOOSTERLINNEN. Hoe kan het anders? Na 40 jaren ervaren zaken doen weet nevenstaande Man van Deventer telkens wat anders te brengen! Hij biedt U nu de beroemde uitgemonsterde M. v. D. Koffer. Practisch en onmisbaar voor iedere huishouding."

Het charmante ventje hier beneden kondigt zich als volgt aan:

„Ik druk de voetstappen van mijn Vader. Ik ben de zoon van den Man van Deventer. Ik ben opgevoed temidden van kloosterlinnen. Ook mijn zoon zal later kloosterlinnen verkoopen van den Man van Deventer!"

Dat laatste meenen wij te mogen betwijfelen — tenzij een en ander plaats vindt in een Poolsch ghetto. In dat geval zal Nederland bevrijd zijn van de walgelijke reclame-propaganda van dezen jood, die zoovele huismoeders om den tuin heeft geleid.

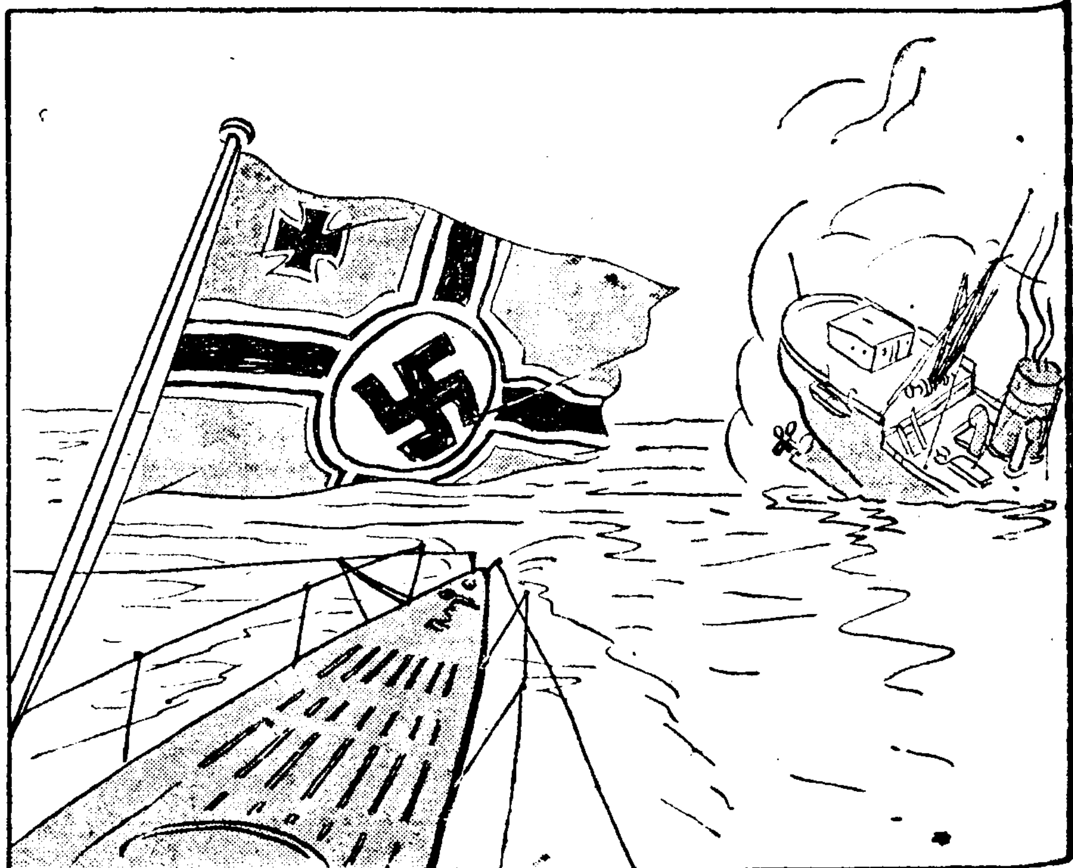

ANGELSAKSISCHE SUCCESSEN

Een „meesterlijk opgezette" aanval van Britsche strijdkrachten op St. Nazaire leidde tot meesterlijke resultaten: bijna alle schepen in den grond geboord en de parachutisten gevangen genomen of vernietigd.

Voor de Amerikaansche kust en in bijna alle overige wereldzeeën werden vele honderdduizenden tonnen scheepsruimte in den grond geboord. Desondanks willen de heeren in Europa landen......

OVER SOCIALE ZAKEN EN SOCIALE GEVOELENS

en hoe men wel en niet de nieuwe orde moet brengen

Een medewerker schrijft ons:

HET spijt ons, dat wij genoodzaakt zijn op deze plaats enkele woorden te wijden aan een employé van Winterhulp. De heer Toon van der Meer heeft, sprekende als hoofd van de afdeeling Verstrekking op de door den N.V.D. in de Amsterdamsche volksbuurten belegde vergaderingen, kritiek uitgeoefend op de ambtenaren van het Gemeentelijk Bureau voor Sociale Zaken — het vroegere Maatschappelijk Steun. Tegen kritiek hebben wij in het algemeen niets — men leze er ons blad maar eens op na. Doch tegen déze kritiek hebben wij wel iets. De heer Toon van der Meer verklaart namelijk, blijkens het verslag in „De Telegraaf", dat de ambtenaren van Sociale Zaken geen sociaal werk verrichten en wel, omdat het hen allereerst om een baantje is te doen en zij gespeend zijn van elk werkelijk sociaal gevoel. Bij een eenvoudig publiek, waaronder verscheidene werkloozen, dat uiteraard niet op de hoogte kan zijn van de interne aangelegenheden in Sociale Zaken, gaan dergelijke opmerkingen er graag in. Vooral wanneer zij komen uit den mond van een „insider" — de heer van der Meer is namelijk zelf werkzaam geweest bij Sociale Zaken (toen nog Maatschappelijk Steun) voordat hij werd opgenomen in het kleine corps van bezoldigde Winterhulp-werkers. Een reden temeer voor ons, die uit eigen jarenlange ervaring Sociale Zaken kennen, hiertegen te protesteeren. De sociale-ambtenaren van dezen dienst — zij die, gelijk de heer Van der Meer, belast waren met het uitdeelen van rapporten aan deze ambtenaren, doch zelf nooit in directe aanraking met de gesteunden kwamen, kunnen dit ook niet weten — waren (en zijn nog) overbelast met werk. Zoo zelfs, dat nagenoeg alle ambtenaren van den buitendienst, die belast zijn met de afhandeling van de binnenkomende aanvragen, dit werk onmogelijk afkunnen binnen hun normale arbeidsuren en vele uren onbetaald overwerk verrichten. Zij spannen zich daarbij tot het uiterste in om — en nogmaals: wij spreken uit eigen ervaring! — de gesteunden zoo snel en zoo goed mogelijk te helpen. Duizenden en nog eens duizenden, die het ongeluk hadden eens bij dezen dienst om hulp te moeten aankloppen, zullen dit zeker beamen. Natuurlijk, ook hier was kaf onder het koren (kan het anders bij een dienst van honderden ambtenaren?) en er zullen er zijn, die, niet opgewassen tegen den hoogdruk, waaronder zij voortdurend moeten werken, prikkelbaar zijn. Hetgeen vanzelfsprekend tot conflicten leidt met gesteunden, die, ook alweer tengevolge van de weinig rooskleurige situatie, waarin zij verkeeren, niet altijd in de beste stemming zijn. Doch in het algemeen kan geconstateerd worden, dat de verhouding tusschen de gesteunden en de ambtenaren van Sociale Zaken weinig te wenschen overlaat. Waarbij mag worden opgemerkt, dat nagenoeg al deze ambtenaren, wanneer het van hèn afhing, voor hun gesteunden veel meer zouden doen, ware het niet, dat zij gebonden blijven in een keurslijf van straffe bepalingen, eens uitgevaardigd door een regeering in Den Haag, die, en dat weten wij nu zoo langzamerhand wel allemaal, met het lot der werkloozen allerminst begaan was. Het stemt tot dankbaarheid te kunnen zeggen, dat onmiddellijk na Mei 1940 een aantal dezer bepalingen buiten werking trad of verzacht werd, al blijft er nog veel te wenschen over, dat, gezien de tijdsomstandigheden nog niet voor afdoende verbetering vatbaar is.

Wat dan toch den heer Van der Meer, die zich juist uit hoofde van zijn vroegere betrekking zoo gemakkelijk van het tegendeel had kunnen overtuigen, heeft bewogen dergelijke opmerkingen te lanceeren? Het is ons een raadsel. Of was het mogelijk het verlangen naar een goedkoop applausje?.... De heer Van der Meer heeft namelijk alle reden om persoonlijk ten volle overtuigd te zijn van het sociale gevoel van zijn vroegere collega's. Want wat is het geval? Een aantal jaren terug werd hij, op grond van een ernstig feit, voor eenigen tijd uit de samenleving verwijderd en verloor hij dientengevolge zijn positie van hulpkassier bij Maatschappelijk Steun. De kans, dat hij geheel en voorgoed uit gemeentedienst zou worden verwijderd, was zeer groot. En wat deden toen zijn — thans volgens hem zoo van sociaal gevoel gespeende collega's? Zij toonden zich met zijn lot begaan. Zij legden botje bij botje en haalden onder elkaar een bedrag op van niet minder dan driehonderd gulden, dat zijn advocaat noodig had om Van der Meer's belangen bij het scheidsgerecht, dat te beslissen had of hij al dan niet in gemeentedienst zou terugkeeren, te bepleiten. En toen dit inderdaad gelukte, toonden zijn collega-ambtenaren zich oprecht verheugd. Zij namen Toon van der Meer weer in hun midden op alsof er niets gebeurd was en niemand was er die er aan dacht nog eens te wijzen op de zwarte vlek in zijn verleden. De schuld was geboet, dus verder basta!

De heer Van der Meer trad toe tot de N.S.B. Hij betoonde zich een ijverig voorvechter van de nieuwe orde. Kort na de oprichting van Winterhulp werd hij daar benoemd en verdween uit het gezichtsveld van zijn vroegere collega's, totdat hij thans op deze manier uit den hoek komt. Met onware praatjes, die het werken van zijn vroegere collega's niet slechts aanmerkelijk verzwaren, doch tevens ernstig afbreuk doen aan de goede verhouding, die er tusschen de overheidsinstelling Sociale Zaken en de instelling Winterhulp behoort te bestaan. Dit in het belang van onze slechtbedeelde volksgenooten.

Sprookjes omtrent de „nieuwe orde" zijn er legio in omloop. Winterhulp weet er van mee te praten. Een van die sprookjes is, dat het uiten van kritiek op nationaal-socialistische instellingen of personen, steeds bestraft word met een concentratiekamp of iets dergelijks. Bij vele ambtenaren van Sociale Zaken, die, helaas, nog aan het oude hangen, bestaat deze opvatting ook. Met het resultaat, dat zij zwijgen, dat zij zich meer dan ooit tegenstander blijven gevoelen en zich bangst terugtrekken. Mogen deze regels ertoe bijdragen, dat dit sprookje in het juiste licht wordt gesteld. Kritiek, mits op waarheid berustend, wordt door ons steeds aanvaard. Wij wenschen het doofpot-systeem van het verdwenen stelsel niet in eere te herstellen — ook niet wanneer het erom gaat figuren uit eigen kring de hand boven het hoofd te houden. Moge Winterhulp Nederland deze gelegenheid aangrijpen om de onjuiste aantijging, geuit door een harer employé's, te rectificeeren.

VAN DE AFGELOOPEN WEKEN

Mr. Cripps oogstte een enorm succes in Indië. Opmerkelijk was, dat de koeriersbagage niet ontplofte......

Op Bataan vielen tienduizenden Amerikanen in handen van de Japanners, maar Bataan is van geen strategisch belang — vanaf heden......

Het grootste Britsche succes op het kontinent was de nieuwe Fransche regeering-Laval. Engeland voelt zich nu zekerder van zijn zaak dan ooit!

Vervolg van pag. 3

TWEE DRAMA'S

sinistere schijnsel van de vuurpijlen, welke steeds weer vanaf het schip omhoog stegen, verhulde het tooneel. Een diepe stilte keerde weer en de wanhopigen, die, nadat de laatste sloep het schip verlaten had, het onherroepelijke inzagen, verzoenden zich met hun noodlot. Terwijl op eenige honderden meters afstand de laatste geredden ronddobberden in hun kleine bootjes, weerklonk van het eens zoo machtige schip, een door de scheepskapel begeleide koraalzang „Nearer my God....” Eenige oogenblikken later sloten zich de golven boven de „Titanic” met allen die daarop achterbleven.

De ramp, die aan 2300 menschen het leven kostte, had nog een naspel voor de rechtbank. Maar de hoofdschuldige, de geredde Sir Bruce Ismay, werd vrijgesproken. De schuld werd geladen op kapitein Smith, die in het uur van de ramp getoond had de carrière, welke hij niet wilde prijsgeven, toch nog waard te zijn en die, met het overgroote deel van zijn bemanning, verdronken was. *Rechter in deze zaak, die bovendien besliste waar het verhaal te vinden was voor de ruim 50 millioen gulden, waarvoor schip en lading verzekerd waren, was de jood Sir Rufus Isaacs. En ook hij wist, wat een carrière waard was — eenige jaren later werd hij als Lord Reading benoemd tot onderkoning van Indië.*

EEN schip ging onder. Een schip, dat in grootte en rijkdom zijn gelijke in geheel deze wereld niet kende. Thans, dertig jaren later gaat een r ij k onder. Een rijk, dat in grootte en rijkdom zijn gelijke in geheel deze wereld niet kende. Tóen de Engelsche „Titanic”, thàns het Engelsche Empire. Bij alle verschil dringt zich een overeenkomst op. Een overeenkomst, die het loont de parallel te trekken. Want, zoo vraagt men zich af: waarom? Waarom deze ondergang? En dan moet, daar èn hier het antwoord luiden: het noodlot der wereldgeschiedenis voltrekt zich. Reeds in 1912 was van het krachtige, zich steeds weer verjongende Engeland, slechts de uiterlijke schijn overgebleven. Van de moedige „empirebuilders”, die in vermetelheid het wereldrijk opbouwden — die slaagden! — was slechts de herinnering gebleven. Waaghalzige overmoed, waarbij de geboden voorzichtigheid uit het oog verloren werd, en een arrogante overschatting van eigen kracht namen de plaats in van den moed en de zelfbewustheid, die de grondleggers van Engelands grootheid, wat men ook overigens van hen zeggen kan, in zoo rijke mate bezeten hadden. Wellicht zullen wij nog de gelegenheid hebben, de diepere oorzaken van dit verschijnsel eens nader te bekijken.

Met bluf trachtte in 1912 Engeland het Duitsche Rijk van den Atlantischen Oceaan te verdrijven — het verloor zijn „Titanic”. Met bluf tracht Engeland in 1942 het Duitsche Rijk te vernietigen — het verliest zijn wereldmacht. Dat is het onverbiddelijke noodlot der historie....

In ons archief ontbreken de volgende nummers van De Misthoorn:

1940: Nr. 45 tot en met 51, Nr. 56, (15 Aug.), Nr. 69, (31 Nov.).

1941: Nr. 78 (1 Febr.), Nr. 81 (22 Febr.), Nr. 82, (1 Maart), Nr. 84 (15 Maart), Nr. 85 (22 Maart).

Wie onzer lezers kan ons deze nummers toezenden? Postbus 367, Amsterdam.